

อันที่จริงมันน่าจะมีอะไรบางอย่างที่เป็นลางบอกเหตุอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเสียงลมพัดแผ่วๆ ฟังดูลึกลับ ความรู้สึกเสียวสันหลังวาบ หรือไม่กี่ตั้งแต่เสียงครวญเพลงเบาๆ ซึ่งมีเพียงเอลิซาเบธและผมเท่านั้นที่ได้ยิน ไปจนถึงบรรยากาศอันขมึงเกลียว ในชีวิตคนเรานั้นบางครั้งอาจจะมีคราวเคราะห์ซึ่งเรารู้ว่าเลียงไม่พ้น เช่นสิ่งที่เกิดขึ้นกับพ่อแม่ผม แต่บางครั้งก็มีเหตุเคราะห์สุด เหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ซึ่งทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างแปรผัน ก่อนเกิดโศกนาฏกรรมครั้งนี้ผมก็มีชีวิตของผม แต่ทุกวันนี้ชีวิตของผมแทบไม่มีอะไรเหมือนแต่ก่อนเลย

ระหว่างนั่งรถไปยังทะเลสาบในวันครบรอบปีของเรา เอลิซาเบธนั่งเงียบไปตลอดทาง ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะเอลิซาเบธมักจะมีอารมณ์ซึมเศร้าผุดขึ้นมาเป็นพักๆ เธอเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว เวลาอยู่ในอารมณ์นี้เธอจะนั่งเงียบปล่อยใจล่องลอยไปกับการครุ่นคิดหรือความหดหู่ ซึ่งผมเองก็เดาไม่ถูกเหมือนกันว่าเวลาไหนเธอจะอยู่ในอารมณ์ใด นี่ก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอดูมีเสน่ห์อย่างลึกลับ แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกเหมือนมีอะไรมาขวางกั้นระหว่างเราที่ผ่านมาความล้มพันธ์ของเราผ่านพ้นอุปสรรคนานัปการ แต่ครั้งนี้ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าความรักของเราจะราบรื่นหรือไม่หากความจริงปรากฏ หรือเมื่อต่างรู้อยู่แก่ใจว่าอีกฝ่ายมีเรื่องปิดบัง

เครื่องปรับอากาศในรถซึ่งปรับอุณหภูมิไว้เย็นจัดส่งเสียงดังหึ่งๆ วันนั้นอากาศร้อนอบอ้าวตามแบบฉบับอากาศในเดือนสิงหาคม เราขับรถข้ามสะพานมิลฟอร์ดที่ทอดข้ามแม่น้ำเดอลาแวร์ คนเก็บเงินค่าผ่านทางท่าทางเป็นมิตรต้อนรับเราเข้าสู่เพนซิลเวเนีย หลังจากขับต่อมาอีกสิบไมล์ เห็นป้ายหิน

มีข้อความว่า “ทะเลสาบชาร์เมน ที่ส่วนบุคคล” ผมก็เลยรอดเข้าไปตามถนน
ดินลูกรัง

รถวิ่งตะลุยบนถนนจนฝุ่นคลุ้งราวกับถูกฝูงม้าอาหรับย่ำยี เอลิซาเบธ
เอื้อมมือปิดวิญูในรถ ผมเห็นได้จากหน้าต่างว่าเธอกำลังมองเลี้ยวหน้าด้านข้าง
ของผมอย่างเพ่งพินิจ หัวใจผมเต้นรัวแรง เพราะไม่ว่าเอลิซาเบธจะมองทะเล
เข้าไปเห็นอะไรบ้าง ด้านขวามือของเรามีทิวสองตัวและเล็มใบไม้อย่างเปลิดเปลิน
มันหยุดกินเมื่อเห็นเรา แต่พอดูแล้วว่าเรามาดี มันก็หันกลับไปและเล็มใบไม้ต่อ
ดวงอาทิตย์ยามอัสดงกำลังคล้อยเคลื่อนลาลับ แดงเต็มท้องฟ้าเป็นสีม่วงและส้ม
ส่วนยอดไม้ก็แลดูเป็นสีแดงเพลิง

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจนปานนี้เรายังเล่นแบบนี้กันอีก” ผมพูดเปรยๆ

“นี่เป็นความคิดของเธอนะ”

“ไซลี ตอนนั้นฉันเพิ่งอายุสิบสองนี่นา”

เอลิซาเบธอดยิ้มไม่ได้ เธอยิ้มไม่ค่อยบ่อยนัก แต่รอยยิ้มของเธอทำให้
ผมสะท้านใจทุกครั้ง

“เหม ก็โรแมนติกจะตายไป” เธอแย้ง

“เลียนละไมว่า”

“ฉันชอบทำอะไรๆที่เกี่ยวกับความรัก”

“ชอบทำอะไรเลียนๆนะซี”

“แต่ทำที่ไร เธอก็ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการทุกที”

“ก็ฉันเป็นคนโรแมนติกนี่นา” ผมว่า

เธอหัวเราะ ดึงมือผมไปกุม “มาเร็ว พ่อคนโรแมนติก เดี่ยวจะมิดเสีย
ก่อน”

คุณปู่เป็นคนตั้งชื่อทะเลสาบแห่งนี้ว่าชาร์เมน ซึ่งทำให้คุณย่าไม่สบอารมณ์
เป็นอย่างยิ่ง เพราะคุณย่าอยากให้ตั้งชื่อทะเลสาบตามชื่อท่านมากกว่า คุณย่าผม
ชื่อเบอร์ธา แต่คุณปู่บอกว่าชื่อทะเลสาบเบอร์ธาฟังไม่เข้าท่าเลย ฟังๆดูก็ถูก
ของท่าน

เมื่อสักห้าสิบปีมาแล้ว ทะเลสาบชาร์เมนเคยเป็นที่ตั้งค่ายฤดูร้อนสำหรับ
บรรดาเด็ก ๆ ลูกเศรษฐีทั้งหลาย ต่อมาเจ้าของประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ คุณปู่
จึงรับซื้อทั้งทะเลสาบและเนื้อที่ล้อมรอบมาในราคาถูก ท่านปรับปรุงบ้านพักของ
ผู้อำนวยการค่ายและตั้งร้านอาหารที่ตั้งอยู่หน้าทะเลสาบลงมาเกือบหมด แต่ปล่อยให้
บ้านพักของเด็ก ๆ ที่อยู่ลึกเข้าไปในป่าผู้ฟัง ทุกวันนี้ไม่มีใครย่างกรายเข้าไป
ที่นั่นอีก เมื่อก่อนผมกับลินดาชอบเข้าไปสำรวจบ้านหลังนั้น เราจะเที่ยวค้นหา

สมบัติเก่าๆ ตามซอกปรักหักพัง เล่นซ่อนหากันบ้าง บางทีก็ออกไปค้นหาจอมทมิฬบูก็แมน^๑ ซึ่งเรามั่นใจว่าเขากำลังซุ่มดูและคอยเล่นงานเราอยู่แถวๆ นั้น เอลิซาเบธไม่ค่อยยอมไปเล่นกับเรานัก เธอเป็นคนที่จะต้องรู้ว่าอะไรอยู่ที่ไหน และมักจะรู้สึกกลัวเวลาเล่นซ่อนหา

พอก้าวลงจากรถ ผมก็รู้สึกเหมือนได้หวนกลับไปสู่วันคืนเก่าๆ อีกครั้ง นึกถึงใครต่อใครมากมาย ภาพต่างๆ ผุดขึ้นมาในความคิด แต่ที่ชัดเจนที่สุดคือภาพของพ่อ ทะเลสาบในช่วงนั้นหนึ่งส่งจดหมายมาตะลึงตะลัน แต่ผมสาบานได้ว่ายังคงได้ยินเสียงพ่อโห่ร้องอย่างตึกตักใจขณะกระโดดลงมาจากทำน้ำในท่าโปรดคือท่ารัดเข้าแบบออบลูกแตงโม ใบหน้าฉีกยิ้มแบบหลุดโลกนิดๆ วงน้ำที่กระเพื่อมแลดูเหมือนเกลียวคลื่นในสายตาของลูกชายคนเดียวของพ่อ พ่อชอบไปกระโดดน้ำแถวๆ แพที่แม่นอนอาบแดดอยู่ ถึงแม่แม่จะเอ็ดพ่อเป็นประจำ แต่ก็อดหัวเราะขำไม่ได้

เพียงผมกะพริบตา ภาพเหล่านั้นก็พลันหายไป แต่ผมยังจดจำเสียงหัวเราะเสียงโห่ร้อง และเสียงน้ำกระเพื่อมที่ก้องสะท้อนทะเลสาบของเราท่ามกลางความเงียบสงบได้เป็นอย่างดี ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าเสียงน้ำกระเพื่อมและเสียงสะท้อนเหล่านี้จะมีวันเลือนจางหายไปหรือไม่ เผอิญๆ ณ ที่ใดที่หนึ่งในป่าอาจจะยังมีเสียงโห่ร้องอย่างมีความสุขของพ่อแว่วสะท้อนต้นไม้อยู่ก็ได้ แม่รู้ว่าตัวเองเป็นคนชอบคิดอะไรแปลกๆ แต่มั่นอดคิดไม่ได้จริงๆ

ความทรงจำสร้างเรื่องราวเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความทรงจำที่หอมหวาน

“ไม่เป็นไรนะ เบค” เอลิซาเบธถามผม

ผมหันไปหาเธอ “ตกลงวันนี้เธอยอมฉันนะ”

“บ้า”

เธอเดินไปตามทาง คีระเซต ลำตัวตั้งตรง ผมมองเธออยู่ใต้ใจหนึ่ง นึกไปถึงครั้งแรกที่เห็นท่าเดินแบบนี้ ตอนนั้นผมอายุเจ็ดขวบ กำลังปั่นจักรยานคู่ชีพซึ่งมีที่นั่งเป็นรูปทรงเรือๆ และติดรูปลูกอมหุ้ย์ค้ำคาวลงไปตามถนน กู๊ดฮาร์ทอันสูงชันและลมแรง เหมาะอย่างยิ่งสำหรับ“นักซิ่ง” ผมพุ่งจักรยานลงไปตามถนน ปลดปล่อยมือ รู้สึกเท่ และเก๋ที่สุดเท่าที่เด็กวัยเจ็ดขวบจะพึงรู้สึกได้ ลมพัดเล่นผมกระจาย ลมเข้าตาทำให้ผมน้ำตาไหล พอเห็นรถบรรทุกของย้ายบ้านจอดอยู่หน้าบ้านเก่าของครอบครัวรัสกินส์ ผมก็เลี้ยวรถเข้าไป แวบแรกที่

^๑ จากภาพยนตร์เขย่าขวัญเรื่อง The Boogeyman will get you (๑๙๘๒)

เห็นเธอก็ทำให้ใจผมเต้นแรง เอลิซาเบธของผมเดินตัวตรงอย่างสง่างาม แม้จะเพิ่งอายุได้เจ็ดขวบ เธอุ้มตุ๊กตา สวมสร้อยข้อมือมีมิตรภาพ และใบหน้าที่ดกกระ

จากนั้นสองสัปดาห์ เราพบกันอีกในชั้นเรียนเกรดสองของครูไซเบล ตั้งแต่นั้นขึ้นเป็นต้นมา -ขอโทษนะครับ ฟังแล้วอย่าเพิ่งล้าลึก -- เราก็คือเพื่อนคู่ใจกัน พวกผู้ใหญ่ทั้งเอ็นดูและอึดอัดกับความสัมพันธ์ของเรา จากความสัมพันธ์แบบเพื่อนเล่นเตะบอลที่สนิทแนบแน่น ผันมาเป็นความรักแบบเด็ก ๆ ต่อมาก็กลายเป็นความสัมพันธ์หมกมุ่นแบบวัยรุ่น จนได้ออกเดทกันในช่วงเรียนมัธยมปลายซึ่งเป็นวัยที่ฮอว์โมนกำลังจัดแรง ใครต่อใครรวมทั้งเราทั้งสองต่างก็ลึ้นว่าเมื่อไรความสัมพันธ์นี้จะจืดจาง เราเป็นเด็กฉลาดทั้งคู่ โดยเฉพาะเอลิซาเบธ เราต่างเป็นเด็กเรียนดี มีเหตุมีผล แม้จะรักกันอย่างหัวปักหัวปำ แต่ก็รู้ดีว่าความรักของเราอาจจะปิดฉากลงสักวัน

แต่เรายังคงรักกันอยู่ตราบทุกวันนี้ เราอายุยี่สิบห้าปีแล้ว เพิ่งแต่งงานกันได้แค่เจ็ดเดือน และกำลังเดินย้อนกลับไปยังจุดที่เราจูบกันอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกเมื่อตอนอายุสิบสอง

ฟังดูน่าคลั่งใหลไหมครับ

เราเดินฝ่ากิ่งไม้ท่ามกลางอากาศร้อนชื้น เนื้อตัวเหนียวหนึบจนแทบหลอมละลาย กลิ่นไม้สนกรุ่น ๆ อยู่ในอากาศ เราเดินย่ำหญ้าสูง ๆ บรรดาทุ่งและแมลงนานาชนิดบินส่งเสียงหึ่ง ๆ ตามรายทาง งามไม้ทอดลงมาเป็นรูปร่างต่างๆ สุดแต่จินตนาการจะพาไป แบบเดียวกับการมองก้อนเมฆเป็นรูปร่างต่างๆ หรือพยายามมองให้ออกว่าภาพลายหมึกของรอร์สซาคเป็นรูปอะไร

เราหลุดตัวออกจากทางเดิน ฝ่าพุ่มไม้อันหนาที่บิ่นขึ้นเรื่อยๆ เอลิซาเบธเป็นคนนำทาง ส่วนผมเดินทิ้งระยะห่างออกมาราวสองก้าว ซึ่งพอนึกย้อนไปก็เป็นระยะห่างที่ดูมีความหมาย ผมเคยเชื่อมั่นว่าเราจะไม่มีวันพรากจากกันไม่ว่าจะเผชิญอุปสรรคใดๆ เมื่อดูจากรูปแบบความสัมพันธ์ของเราเท่าที่ผ่านมาก็น่าจะเป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือ แต่ตอนนี้ความรู้สึกผิดทำให้เธอดูห่างเหินออกไปทุกที

ความรู้สึกผิดของผม

เอลิซาเบธเดินนำหน้า พอถึงแห่งหินก้อนใหญ่เธอก็เลี้ยวขวา ที่เห็นอยู่ด้านขวามือคือต้นไม้ของเรา มีชื่อย่อของเราสลักอยู่บนเปลือกไม้

อี.พี.
 +
 ดี.บี.

แน่นอนอยู่แล้ว ที่อักษรเหล่านี้ย่อมจะต้องมีรูปหัวใจล้อมรอบ ใต้รูปหัวใจ มี ๑๒ ซีด แต่ละซิดคือวันครบรอบปีที่เรารู้จักกันเป็นครั้งแรก ผมกำลังจะหลุดปากกระเซ้าว่าทำแบบนี้หน้าเคลื่นไส้แค่ไหน แต่พอเห็นใบหน้าของเอลิซาเบธ เห็นรอยตกรกระที่จางหายไป หรือมีจันนั้นก็เข้มขึ้นจนเป็นเนื้อเดียวกับผิว เห็นคางที่เซิด ลำคออันเรียวระหง ดวงตาสีเขียวแลดูแว่นแฉ่ง ผมสัสซึ่มถักเป็นเปียหย้อย ยาวระแค้นหลังราวกับเชือกขดหนาๆ ผมก็เลิกลุ่มความคิด ในตอนนั้นผมรู้ว่า จะสารภาพกับเธอไปแล้ว แต่มีอะไรบางอย่างมารั้งไว้

“ฉันรักเธอจัง” คือคำพูดของผม

“ฉันยอมเธอแล้วละ” เธอเฝ้า

“งั้นหรือ”

“ฉันก็รักเธอเหมือนกัน”

“ก็ได้ ก็ได้” ผมแสร้งทำเป็นโมโห “ฉันก็ยอมเธอเหมือนกัน”

เธอยิ้ม แต่ไม่รู้ว่าผมอุปาทานหรือเปล่าที่เห็นรอยยิ้มเพื่อน ๆ นั้น ผม รังรังเธอเข้ามาถอด เมื่อเธออายุสิบสองปีนั้น เราต่างรวบรวมความกล้าถอดจูงกัน เป็นครั้งแรก กลิ่นเรือนผมสะอาดสะอ้านและกลิ่นขนมตั้งเมแท่งรสตรอร์เบอร์รี่ ของเธอชวนใจผม ตอนนั้นผมตื่นตาตื่นใจกับความรู้สึกแปลกใหม่ ตื่นเต้นกับ รสสัมผัส ได้เรียนรู้เรือนร่างของกันและกันเป็นครั้งแรก แต่วันนี้มีกลิ่นหอมของ โคลเล็กผสมอบเซย ยามจวบผมรู้สึกซาบซ่านใจอย่างบอกไม่ถูก ยามลิ้นเร้าสัมผัสกัน ผมยังรู้สึกสะท้านเหมือนเดิม เอลิซาเบธผละออกไป พุดแทบไม่หายใจว่า

“เธออยากเป็นคนลงมือก่อนไหมล่ะ”

เธอส่งมิดให้ผมสลักซิดที่ลิปสามลงบนต้นไม้ มองย้อนหลังไป เลข ลิปสามนั้นอาจจะเป็กลางบอกเหตุอะไรบางอย่าง

กว่าเราจะกลับไปถึงทะเลสาบก็ค่ำแล้ว มีเพียงแสงจันทร์สลัวๆ ลอดผ่าน ความมืด คึนนี้เงียบสงัด ไม่มีแม้กระทั่งเสียงจิ้งหรีด เอลิซาเบธและผม ปลดเปลื้องเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว ผมมองเรือนร่างเธอท่ามกลางแสงจันทร์ รู้สึก เหมือนมีอะไรจุกคอกหอย เธอกระโจนลงทะเลสาบไปก่อนอย่างสวยงาม สายน้ำ แทบจะไม่มีรอยกระเพื่อม ผมกระโจนตามลงไปอย่างงุ่มง่าม น้ำทะเลสาบอุ่น อย่างไม่น่าเชื่อ เอลิซาเบธว่ายอย่างปราดเปรียว สม่่าเสมอ แหกน้ำไปเป็นทาง ส่วนผมว่ายป้อมแปมตามเธอไป เสียงว่ายน้ำของเราดังบุงๆ ที่ทะเลสาบราวกับ เสียงขว้างก้อนหินลงในน้ำ เธอหันมาให้ผมถอด ผิวเปียกชื้นของเธออบอุ่น นำสัมผัส เรากอดกันแน่น เธอเบียดทรวงอกของเธอเข้ามาประชิดอกผม จนผม

รู้สึกได้ถึงจังหวะเต้นของหัวใจและได้ยินเสียงลมหายใจของเธอ เป็นเสียงแห่งชีวิต เราจับกันอย่างตูดตัม มือผมลูบไล้ไปตามแนวโค้งของแผ่นหลังเธอ

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างจบลงด้วยความรู้สึกดีดังเดิม ผมคว้าแพ้ได้แพหนึ่ง โยนตัวขึ้นไปนอนเหยียดยาวอยู่บนนั้น หอบอย่างหมดแรง เท้าทั้งสองข้างยังห้อยระอูอยู่ในน้ำ

เอลิซาเบธขมวดคิ้ว “นั่นเธอจะนอนแล้วหรือ”

“ครอก”

“ผู้ชายเหนียว”

ผมสอดแขนไว้ใต้ศีรษะ เอนหลังลงนอน เมฆก้อนหนึ่งลอยมาบดบังดวงจันทร์ ทำให้ราตรีสีฟ้าแปรสภาพเป็นสีเทาทึมๆ บรรยากาศรอบตัวนิ่งสงบ ผมได้ยินเอลิซาเบธก้าวจากน้ำขึ้นไปบนท่านี้ ผมพยายามปรับส่ายตา แต่ก็มองเห็นเรือร่างเปล่าเปลือยของเธอได้เพียงรางๆ เธอสวายนามองเหลือเกิน ผมมองดูเธอโน้มกายไปข้างหน้า บิดหน้าออกจากเรือผม จากนั้นก็ยึดตัวขึ้น เอนร่างและศีรษะไปข้างหลัง

แพของผมเคลื่อนห่างออกจากฝั่ง ผมเองพยายามนึก แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แพเคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ จนเอลิซาเบธเริ่มลึบส่ายตา ขณะที่ตัวเธอค่อยๆ จางหายไปในความมืดนั้น ผมก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะบอกเธอ ผมจะเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้เธอฟัง

ผมพยักหน้าพร้อมทั้งบิดเปลือกตา เริ่มรู้สึกหายใจโล่งอกแล้วในตอนนั้น ผมนอนฟังเสียงน้ำกระทบแพแผ่วๆ

จากนั้นก็ได้ยินเสียงประตูรถเปิด

ผมผุดลุกขึ้นนั่ง

“เอลิซาเบธ”

ทุกอย่างเงียบสงัด ได้ยินแม้แต่เสียงลมหายใจของตัวเอง

ผมพยายามเพ่งมองหาเธอในความมืด แต่ก็มองไม่ค่อยเห็นว่าอะไรเป็นอะไร มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผมเห็น หรือนึกว่าเห็น ซึ่งมาวันนี้ผมก็ไม่มั่นใจแล้ว แต่ถึงชื่อก็ไม่มีความหมายอะไรอีกต่อไป ผมเห็นเอลิซาเบธยืนหนึ่ง อาจจะหันหน้ามาทางผมอยู่ก็ได้

ผมคงกะพริบตาในตอนนั้น ถึงตอนนี้ก็ออกจะไม่มั่นใจแล้วเช่นกัน แต่ผมมองไปอีกครั้ง เอลิซาเบธก็หายไปเสียแล้ว

ใจผมหายใจวาว “เอลิซาเบธ!”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบ

ผมตกใจสุดขีด รีบโจนลงจากแพ ว้ายไปยังท่าเรือ แต่เสียงมือแหวกน้ำ
ของผมช่างดังเสียเหลือเกินในความรู้สึก มันกลบเสียงอื่นจนหมดสิ้น ผมหยุดว้าย
ตะโกนเรียก

“เอลิซาเบธ”

เป็นเวลาพักใหญ่ที่ทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบงัน ก้อนเมฆยังคง
บดบังดวงจันทร์ต่อไป เป็นไปได้ไหมว่าเธออาจเดินเข้าไปในเคบิน หรืออาจจะไป
เอาของบางอย่างจากรถ ผมอ้าปากเตรียมจะเรียกเธออีกครั้ง

ตอนนั้นแหละที่ผมได้ยินเสียงเธอกรีดร้อง

ผมมุดหัวลงและว้าย ว้าย ว้ายอย่างสุดชีวิต สองแขนจ้วงน้ำ สองขา
เตะน้ำอย่างไม่คิดชีวิต แต่ตัวผมก็ยังคงห่างจากท่าเรืออยู่ดี ขณะแหวกว้ายผม
ก็เพ่งมองไปด้วย แต่มองไม่ค่อยเห็น เพราะมืดเหลือเกิน มีเพียงแสงจันทร์รำไร

ผมได้ยินเสียงครูด คล้ายอะไรบางอย่างถูกลากไปตามพื้น

ผมมองเห็นท่าเรืออยู่รางๆ อิกยี่สิบฟุตเท่านั้น ผมแข็งใจรีบว้ายให้เร็วขึ้น
ปอดทำงานอย่างหนัก ผมกลืนน้ำเข้าไปอีกหนึ่ง ยึดแขนไปข้างหน้า มือคลำไป
มาอยู่ในความมืด ในที่สุดก็พบบันได พอเกาะได้ผมก็โหนตัวปีนขึ้นไป บริเวณ
ท่าเรือยังมีรอยเปียกจากเอลิซาเบธ ผมมองไปที่เคบิน แต่มองอะไรไม่เห็นใน
ความมืด

“เอลิซาเบธ”

ผมถูกฟาดด้วยอะไรบางอย่างที่คล้ายไม้เบสบอลเข้าบริเวณช่องท้องอย่าง
เต็มรักจนตาแทบถลน ตัวอ อ รู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก หรือไม่มีอากาศหายใจ
แล้วก็ถูกฟาดซ้ำเข้าที่หัว ได้ยินเสียงกะโหลกร้าว และรู้สึกราวกับถูกตะปุดตกลง
ไปบนขมับ แข็งขาอ่อนจนต้องทรุดตัวลงคุกเข่า ทำอะไรไม่ถูกแล้วในตอนนั้น ผม
ได้แต่ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะ พยายามจะปกป้อง แต่แล้วก็ถูกฟาดซ้ำอีกเป็นครั้ง
สุดท้าย คราวนี้กลางแสกหน้าอย่างจัง

ผมเซเซตตๆ ไปข้างหลัง หล่นลงไปบนทะเลสาบ นัยน์ตาปิด ได้ยินเสียง
เอลิซาเบธกรีดร้องอีกครั้ง คราวนี้ร้องเรียกชื่อผม แต่เสียงทุกเสียงที่ได้ยินกลายเป็น
เสียงดังบึ้งๆ ลับหายไปกับสายน้ำขณะที่ร่างผมจมลงๆ

แปดปีต่อมา

สาวน้อยอีกรายกำลังจะทำให้ผมหัวใจสลาย

เธอผู้นี้มีดวงตาสีน้ำตาล ผมหยิกหย็อง และยิ้มเห็นฟันซี่โตๆที่ใส่เหล็ก
ดัดฟันอยู่ เด็กน้อยอายุสิบสี่ปี และ---

“หนูท้องหรือเปล่า” ผมถาม

“ท้องค่ะ คุณหมอเบค”

ผมหักห้ามใจตัวเองไม่ให้หลับตา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมเห็นเด็กวัยรุ่นท้อง
ไม่ใช่รายแรกสำหรับวันนี้ด้วยซ้ำ ผมเป็นหมอเด็กประจำคลินิกอวซิงตันไฮทล์
แห่งนี้ตั้งแต่ห้าปีที่แล้วหลังจบหลักสูตรแพทย์ฝึกหัดจากศูนย์การแพทย์โคลัมเบีย-
เพอร์สไปที่เรียนซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากนี้ เราให้บริการชุมชนที่ได้รับสวัสดิการด้าน
การแพทย์ (คนไข้ยากจน) โดยให้การรักษาด้านสุขภาพทั่วไป รวมทั้งผดุงครรภ์
การรักษาภายใน และกุมารเวช หลายคนมองว่าผมเป็นคุณหมอใจบุญ ชอบ
ช่วยเหลือคน แต่ไม่ใช่เลย เพียงแต่ผมรักวิชากุมารเวช ไม่ชอบทำงานในแถบ
ชานเมืองกับครอบครัวชนชั้นกลางที่วันๆแม่มีหน้าที่พาลูกไปเตะฟุตบอล ส่วน
พ่อก็่วนอยู่กับการเล็มหญ้าที่สนามหน้าบ้าน พูดย่างๆคือคนใช้ที่มีสถานะเดียวกับ
ผมนั่นแหละ

ผมถามคนใช้ต่อ

“แล้วนี่หนูจะทำยังไงต่อไป”

“หนูกับเทอร์เรลล์นะหรือคะ เราดีใจมากเลยค่ะคุณหมอ”

“แล้วเทอร์เรลล์อายุเท่าไร”

“สิบหกค่ะ”

เธอเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเปี่ยมสุข ผมต้องหักห้ามใจ
ไม่ให้หลับตาลงอีกครั้ง

ที่น่าประหลาดใจก็คือ เด็กสาวที่ท้องส่วนใหญ่ไม่ใช่เพราะเกิดจากความผิดพลาด เด็กเหล่านี้ยากได้ลูกน้อยจริงๆ เป็นสิ่งที่ใครต่อใครไม่มีวันเข้าใจได้ การคุมกำเนิดและการดกกลับก็ได้อยู่หรือ แต่เพื่อนเจ๋งๆ ของเด็กน้อยเหล่านี้มีลูกกันแล้วทั้งนั้น ดีจะตาย มีแต่คนคอยไอ คอยตามใจ เด็กสาวกับเทอร์เรลล์เลยอยากมีลูกกับเขาบ้าง

“เขารักหนูค่ะ” เด็กหญิงวัยสิบสี่เล่าให้ผมฟัง

“นี่หนูบอกแม่หรือยัง”

“ยังค่ะ” เธอทำท่าขยุกขยิก ตอนนี่แหละที่คอยดูเป็นเด็กอายุสิบสี่หน่อย “คุณหมอช่วยบอกแม่ของหนูหน่อยสิคะ”

ผมพยักหน้า “ได้สิ”

ผมฝึกตัวเองไม่ให้ลงความเห็น ให้รับฟังโดยไม่ยินดียินร้าย ตอนเป็นแพทย์ฝึกหัดใหม่ๆ เวลาไปบรรยาย ผมก็จะใช้หลักการอันสูงส่งสั่งสอนคนไข้ว่าทำแบบนี้เกิดผลเสียต่อตัวเองอย่างไรบ้าง แต่ในบ่ายอันหนาวเหน็บวันหนึ่งในแมนแฮตตัน เด็กหญิงอายุสิบเจ็ดทำทางเหนียวอ่อนคนหนึ่งซึ่งกำลังท้องลูกคนที่สามกับพ่อเด็กคนที่สาม สบตาผมและเอื้อนเอ่ยสังขารมที่ว่า “หมอไม่รู้หรือว่าชีวิตหนูเป็นยังไง”

นี่เองที่ทำให้ผมหุบปากไปเลย ทุกวันนี้ผมเลิกเทศนา ได้แต่นั่งฟัง และพยายามทำตัวเป็นหมอที่ดีที่สุด ผมจะดูแลรักษาเด็กน้อยวัยสิบสี่และลูกน้อยของเธออย่างดีที่สุด ผมจะไม่บอกเธอว่า อีกหน่อยเธอก็จะถูกเทอร์เรลล์ทิ้ง และการที่เธอทำแบบนี้เท่ากับตัดอนาคตตนเอง จะไม่บอกว่าถ้าเธอทำตัวเหมือนคนไข้ส่วนใหญ่ที่นี้ เธอก็จะลงเอยด้วยสภาพแบบเดียวกันนี้กับผู้ชายอีกสองคน เป็นอย่างน้อย ก่อนเธอจะอายุครบยี่สิบ

คิดถึงเรื่องนี้มากเกินไปก็อาจบ้าได้เหมือนกัน

เราคุยกันต่ออีกพักหนึ่ง หรือพูดให้ถูกก็คือเธอเป็นฝ่ายพูด ส่วนผมได้แต่ฟัง ห้องตรวจโรค ซึ่งเป็นห้องทำงานของผมด้วย มีขนาดพอๆกับห้องซัง (นี่ไม่ได้พูดจากประสบการณ์นะครับ) ทาสีเขียวแบบสถาบันโดยทั่วไป คล้ายสีห้องน้ำในโรงเรียนประถม หลังประตูมีฝังสำหรับตรวจวัดสายตา ผ่นังด้านหนึ่งติดรูปโลกดิสนีย์เก่าๆ สีซีดจาง ส่วนอีกด้านหนึ่งติดโปสเตอร์ฝังพีระมิดอาหารขนาดยักษ์ คนไข้ยี่สิบสี่ของผมนั่งอยู่บนเตียงตรวจโรคที่ปูด้วยกระดาษอนามัยซึ่งเปลี่ยนใหม่ทุกครั้งที่ตรวจ จะด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม ลักษณะการปูกระดาษทำให้ผมนึกไปถึงการท้อแซนด์วิชที่ร้านคาร์เนกีเดลี

ความร้อนจากเครื่องทำความร้อนทำให้ห้องอบอ้าวจนน่าอึดอัด แต่เป็น

ความจำเป็น เพราะเด็ก ๆ ต้องถอดเสื้อผ้าเวลาตรวจโรค ผมสวมชุดแพทย์กุมารเวชที่ใส่เป็นประจำ อันได้แก่กางเกงยีน รองเท้าสวมสบายๆ เสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายและเนคไทของกองทุนเพื่อช่วยเหลือเด็ก ซึ่งดูบ๊อบก็รู้บ๊อบว่าซื้อมาตั้งแต่ปี ๑๙๙๔ ผมไม่สวมเสื้อกั๊กเสื้อขาว เพราะคิดว่าใส่แล้วทำให้เด็กรู้สึกเกร็งเปล่า ๆ

คนไข้วัยสิบสี่ผู้นี้ ซึ่งผมยังทำใจไม่ได้เสียทีในเรื่องความอ่อนเยาว์ของเธอจริงๆ แล้วเธอเป็นเด็กดี แปลกแต่จริงก็คือ พวกนี้เป็นเด็กดีทั้งนั้น ผมส่งตัวเธอไปให้หมอผดุงครรภ์ที่ไว้ใจได้คนหนึ่ง จากนั้นก็พูดกับแม่ของเด็ก ไม่มีอะไรแปลกใหม่หรือน่าประหลาดใจ ก็อย่างที่ผมเล่าให้ฟังตั้งแต่ต้นละครับ ว่านี่เป็นงานที่ผมทำอยู่แทบไม่เว้นแต่ละวัน ก่อนเธอจากไปเราสวมกอดกันอยู่พักหนึ่ง ผมมองข้ามไหล่ไปสบตาแม่ของเธอ ในแต่ละวันจะมีบรรดาแม่ๆ หลากมาหาผม ยี่สิบห้ารายโดยประมาณ พอถึงปลายสัปดาห์ จำนวนแม่ที่แต่งงานแล้วมีแค่ไม่ถึงหยิบมือ

ก็อย่างที่บอก ผมไม่ออกความเห็น แต่ก็อดสังเกตุไม่ได้

พอคนไข้กับแม่จากไปแล้ว ผมก็ลงบันทึกในระเบียบประวัติคนไข้ และพลิกย้อนกลับไปสองสามหน้า ผมติดตามความก้าวหน้าของเด็กคนนี้ตั้งแต่สมัยเป็นแพทย์ฝึกหัด ซึ่งหมายความว่าผมเริ่มรักษาเธอตั้งแต่แปดขวบ ผมอ่านประวัติการพัฒนาการของเธอ ยังจำเธอเมื่อตอนอายุแปดขวบได้ แล้วเปรียบเทียบกับตอนนี้ หนูน้อยผู้นี้ไม่ได้เปลี่ยนไปเท่าไรเลย ในที่สุดผมก็ปิดเปลือกตาและยกมือขึ้นขยับไปมา

ไฮเมอร์ ซิมป์สัน ชัดจังหวะผมด้วยเสียงร้อง “เมลมา! เมลมาแล้ว! อู๊! ผมลืมตา หันไปมองจอคอมพิวเตอร์ นี่คือไฮเมอร์ ซิมป์สัน ตัวเดียวกับตัวละครใน *เดอะซิมป์สันส์* มีคนเอาโปรแกรมนี้มาใส่ในคอมพิวเตอร์แทนเสียง “คุณมีเมลใหม่” ผมชอบมากเลย โปรแกรมเจ้าไฮเมอร์ตัวนี้

ผมกำลังเอือมมือไปเช็คอีเมลของตัวเอง แต่ก็ชะงักเมื่อเสียงอินเทอร์คอมดังขึ้น แวนด้าพนักงานต้อนรับส่งเสียงเข้ามาว่า “คุณหมอคะ เอ่อ อีมี มีคุณเอ่อ...ซอร์วี่นา อยู่ในสายค่ะ”

สถานการณ์อันชวนสับสนนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจได้ ผมชอบใจแวนด้า และกดปุ่มโทรศัพท์ที่กำลังสว่างแวบๆ “ฮัลโล ยายหิ”

“ไม่เป็นไร” คือเสียงตอบ “ฉันอยู่ที่นี้แล้ว”

ซอร์วี่นาวางสายโทรศัพท์มือถือของเธอ ผมลุกขึ้นยืน เดินไปที่ห้องโถง เห็นซอร์วี่นาเดินเข้ามาจากถนนพอดี เธอเดินสำราญๆ เข้ามาในห้องอย่างกับจะเอาเรื่อง ซอร์วี่นาเป็นนางแบบประเภทหุ่นเกินขนาดมาตรฐาน และเป็นหนึ่งใน

จำนวนคนไม่กี่คนที่ใช้ชื่อเดียว คือ ซอว์นา เหมือนแอมัวร์หรือฟาบีโอ เธอสูง หกฟุตหนึ่งนิ้ว และหนักหนึ่งร้อยเก้าสิบปอนด์ เวลาไปไหนมาไหนคนมักจะมองเธอเป็นตาเดียว และขณะนี้ทุกสายตาในห้องรอตรวจกำลังจ้องมองเธอ

ซอว์นาไม่ใส่ใจจะหยุดแหวะที่แผนกต้อนรับ ส่วนเจ้าหน้าที่ต้อนรับก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะเรียกให้เธอหยุด เธอผลักประตูเปิดและทักผมว่า “ไปกินอาหารเที่ยงกัน เดี่ยวนี้”

“ฉันบอกเธอแล้วไงว่าไม่ว่าง”

“ใส่เสื้อนอกซะ” คือคำตอบของเธอ “ข้างนอกหนาวนะ”

“นี่ ฉันไม่เป็นอะไรหรอก วันครบรอบปีนะพรุ่งนี้นะ ไม่ใช่วันนี้”

“เธอเป็นคนเลี้ยงนะ”

พอผมทำท่าลังเล เธอก็รู้ว่าได้ผล

“เอาน้ำเบค น้ำสูกอกอก เหมือนสมัยเรียนหนังสือไป จำได้ไหม ตอนที่เราออกไปเล่นสาว ๆ ด้วยกันนะ”

“ฉันไม่เคยเล่นสาว ๆ”

“เออ เออ สงสัยเป็นฉันเองวะ ไปใส่เสื้อนอกซะ”

ระหว่างเดินกลับไปยังห้องทำงาน แม่ของเด็กคนหนึ่งยิ้มแฉ่งให้ผม และดึงผมเข้าไปใกล้ ๆ “ตัวจริงสวยกว่าในรูปนะ” เธอกระซิบ

“จ๊นหรือ”

“นี่คุณหมอกับเธอ...” แม่เด็กประคบนิ้วเป็นท่าจับคู่

“อ้อ ไม่หรอกครับ เธอมีแฟนแล้ว” ผมตอบ

“เธอ ใครคะ”

“พี่สาวผมเองครับ”

เรารับประทานอาหารเที่ยงกันที่ร้านอาหารจีนโกโรโกโสแห่งหนึ่ง พนักงานเสิร์ฟชาวจีนพูดได้แต่ภาษาสเปน ซอว์นาซึ่งสวมชุดสูทสีน้ำเงินไค้คอสีเห็นไปถึงไหน ๆ ขมวดคิ้ว “หมมูซูห่อแป้งตอร์ติญาหรือ”

“หัดกินอะไรแปลก ๆ มั่งซี” ผมพูด

ซอว์นาและผมพบกันวันแรกที่มหาวิทยาลัย เมื่อเกิดความผิดพลาดขึ้นในแผนกทะเบียน เจ้าหน้าที่คนหนึ่งตลាយเห็นชื่อซอว์นาเป็นซอว์น ซึ่งเป็นชื่อผู้ชาย จึงจัดให้เราอยู่ห้องเดียวกัน เรากำลังจะแจ้งให้ทางฝ่ายทะเบียนทราบถึงความผิดพลาดนี้พอดี แต่เผอิญคุยกันถูกคอ เธอเลี้ยงเบียร์ผม และผมก็เริ่มถูกชะตากับเธอ สองสามชั่วโมงผ่านไป เราตัดสินใจอยู่ร่วมห้องกัน เพราะเพื่อนร่วมห้อง

ตัวจริงอาจจะไม่เข้าท่าก็ได้

ผมไปเรียนที่มหาวิทยาลัยแอมเฮิร์สต์ ซึ่งเป็นสถาบันเล็ก ๆ ของพวกหัวกะทิระดับไอวีลีกในภาคตะวันตกของแมสซาชูเซตส์ เป็นที่ที่ผู้ที่มีเงินนิยมส่งลูกหลานมาเรียนกัน ส่วนเอลิซาเบธซึ่งเป็นนักเรียนเหรียญทองของโรงเรียนมัธยมปลายของเราเลือกเรียนที่เยล เราจะเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันก็ได้ แต่พอปรึกษากันแล้ว เราก็ตัดสินใจว่าแยกกันเรียนจะดีกว่า เพราะนั่นจะเป็นบททดสอบความสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี เราพยายามทำตัวเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในเรื่องนี้ แต่ปรากฏว่าเราคิดถึงกันจนแทบทนไม่ไหว การแยกกันอยู่กลับทำให้เรายิ่งผูกพันกันมากขึ้น และพิสูจน์ให้เห็นถึงความหมายของสุภาษิตที่ว่า “ยิ่งอยู่ไกลใจยิ่งผูกพัน” ได้เป็นอย่างดี

ฟังดูน่าคลื่นไส้ซะครับ

ซอว์นาเอ่ยถามระหว่างกินอาหารว่า “คืนนี้ช่วยเลี้ยงมาร์คให้หน่อยได้ไหม”

มาร์คคือหลานชายวัยห้าขวบของผม ซอว์นาเริ่มเป็นแฟนกับลินดาพี่สาวผมระหว่างที่เราเรียนปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัย และจัดพิธีแต่งงานอย่างกล้วยๆ เมื่อเจ็ดปีก่อน มาร์คเป็นผลิตผลของ เอ่อ ความรักของหญิงทั้งสอง โดยอาศัยการผสมเทียมที่ลินดาเป็นคนอุ้มท้อง ส่วนซอว์นาก็รับแกเป็นลูกบุญธรรมอย่างถูกต้อง ความเป็นคนหัวเก่า ทั้งสองจึงอยากให้ลูกของตนมีผู้ชายเป็นตัวอย่างในครอบครัวสักหนึ่งคน ก็เลยกะเกณฑ์ผมให้มาทำหน้าที่นี้

นอกจากสิ่งที่พานพบระหว่างทำงานแล้ว ผมยังต้องเล่นบทคุณพ่ออีกต่างหาก

“ไม่มีปัญหา” ผมตอบ “ฉันอยากดูหนังเรื่องใหม่ของดิสนีย์อยู่พอดี”

“นางเอกใหม่ของดิสนีย์เจ๋งจริงๆเลย” ซอว์นากล่าว “ร้อนแรงที่สุด นับตั้งแต่ไพคาฮอนทัสเลยเชียวนะ”

“ขอบใจที่บอก” ผมกล่าว “แล้วนี่เธอกับลินดาจะไปไหนกันล่ะ”

“ฉันจำไม่ได้วะ ตั้งแต่เลสเบี้ยนกลายเป็นเรื่องยอดฮิตนี่ เราต้องไปงานบ่อยจนไม่น่าเชื่อ นึกๆไปก็อยากให้กลับไปเหมือนสมัยก่อนที่พวกเรายุ่งหลบๆ ซ่อนๆ กันอยู่จริงๆเลย”

ผมลั้งเบียร์มาแก้วหนึ่ง อันที่จริงผมไม่ควรดื่ม แต่แก้วเดียวจะเป็นไรไป ซอว์นาสั่งตาม “ตกลงเธอเลิกคบกับยัยคนที่คุณอะไรก็ไม่รู้นั้นแล้วหรือ”
“บรี๊นดี”

“เออ ชื่อเข้าท่าดีนะ แล้วยัยบรี๊นดีนี่มีน้องสาวชื่อวิสกี้ด้วยหรือเปล่า”

“เราไปเที่ยวด้วยกันสองครั้งเอง”

“ดีแล้วละ ยัยเบ๊อกผมมกะหรง ไม่ต้องไปเสียดาย นี่ฉันเตรียมสาว
สมบูรณ์แบบไว้ให้เธอคนหนึ่งแล้วนะ”

“ขอบใจ แต่ไม่ต้อง” ผมกล่าว

“รูปร่างอย่าบอกใครเชียว”

“นี่ซอร์นา ขอทีเถอะ อย่าทำตัวเป็นแม่สื่อดีกว่า”

“ทำไมล่ะ”

“จำไม่ได้หรือ ครั้งสุดท้ายที่เธอแนะนำสาวให้ล่ะ”

“ใคร แคสซานดราหรือ”

“ใช่”

“แล้วไงล่ะ ไม่ดีตรงไหน”

“ก็ตรงที่เป็นเลสเบี้ยนนะซี”

“โอ้เอ๊ยเบค หัวใจกว้างหน่อยซี”

โทรศัพท์มือถือของซอร์นาดังขึ้น เธอเอนตัวไปด้านหลังขณะรับโทรศัพท์ แต่สายตาไม่ละไปจากใบหน้าผม เธอพูดอะไรสองสามคำแล้วก็พับฝาโทรศัพท์ “ฉันต้องไปละ” เธอกล่าว

ผมส่งสัญญาณให้เก็บเงิน

“พຽงนี้ค้ำมาที่บ้านนะ” เธอประกาศ

ผมแก้มก้มทำท่าตกใจ “อ้าว เลสเบี้ยนยอดฮิตคู่นี้ไม่มีแผนการไปไหนหรือ”

“ฉันนะซื่ออยู่เฝ้าบ้าน พี่สาวของเธอจะไปงานกาล่าแบรנדอน สโคป”

“อ้าว แล้วเธอไม่ไปด้วยหรือ”

“ไม่ละ”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่ยอกทิ้งมาร์คให้อยู่คนเดียว และเราไม่ยอกไปงานตืดๆ กันสองคืน
ทั้งคู่นะซี เข้าใจไหมละ ลินดานะจำเป็นต้องไปเพราะเป็นผู้บริหารกองทุน ฉัน
เลยลางานคืนหนึ่ง มานะพຽงนี้ ฉันจะสั่งอาหารมากินกัน เราจะได้ดูวิดีโอกับ
มาร์คไงล่ะ”

วันพຽงนี้คือวันครบรอบ ถ้าเอลิซาเบธยังมีชีวิตอยู่ เราก็จะมีโอกาสได้ชุด
รอยที่ยี่สิบเอ็ดบนต้นไม้ต้นนั้น ที่แปลกแต่จริงก็คือ ผมไม่ค่อยรู้สึกเศร้าโศก
เท่าไรกับวันพຽงนี้ เพราะว่านครบรอบ วันเทศกาลต่างๆ เช่น คริสต์มาส หรือ
วันเกิดของเอลิซาเบธ ผมเตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้ว เลยไม่รู้สึกลำบากใจเท่าไร
แต่วัน “ธรรมดา” นี้สิที่มักจะทำให้ปวดร้าวใจ เช่นเวลาที่ผมกดปุ่มรีโมทแล้ว
ไปเจอรายการโทรทัศน์คลาสสิกอย่างเดอะแมรี ไทเลอร์ มัวร์ โซว์ หรือเซียร์ส

หรือเวลาเดินผ่านร้านหนังสือแล้วเห็นหนังสือเล่มใหม่ของอลิซ ฮอฟแมน หรือ แอนน์ โทเลอร์ ตลอดจนเวลาฟังเพลงของโอเจย์ เดอะโพร็อปส์ หรือนินา ซีโมน เรื่องธรรมดาๆ เหล่านี้ต่างหากที่มีปัญหา

“ผมบอกแม่ของเอลิซาเบธไว้แล้วว่าจจะแวะไปเยี่ยม” ผมบอกซอว์นา
“แหม เบค...” เธอทำท่าจะแย้ง แต่แล้วก็สะกดไว้ “นั่นแหมหลังจากนั้น
ละกัน”

“ได้” ผมตอบ
ซอว์นาจับแขนผมไว้ “เบค นี่เรากำลังจะหลบหน้าฉันอีกแล้วนะ”
ผมไม่พูดอะไร

“ฉันรักเธอนะ เธอก็รู้นี่ แหม ถ้าเธอเชื่อกว่านี่สักหน่อย ฉันก็คงเลือก
เธอเป็นแฟนไปแล้วละ ไม่เลือกพี่สาวเธอหรอก”

“น่าปลื้มใจจริงๆ” ผมพูด
“เบค อย่างกันฉันออกไปเลยนะ ถ้าเธอไม่เปิดใจกับฉัน จะมีใครเหลือ
อีกล่ะ มีอะไรก็พูดกันนะเบค”

“เออ” ผมรับปากส่งๆ ไปอย่างนั้นเอง รู้ตัวว่ายังไงก็ทำไม่ได้

ผมเกือบจะเผลอลบอีเมลนั้นทิ้งเสียแล้ว
โดยปกติผมจะได้รับอีเมลขยะในทุกรูปแบบ เยอะแยะจนจำไม่ไหวแต่ไม่ไหว
จึงเชี่ยวชาญนักในเรื่องกดปุ่มลบ ตอนแรกผมจะดูก่อนว่าคนส่งเป็นใคร หากเป็น
คนรู้จักหรือเป็นคนทำงานในโรงพยาบาล ผมก็จะเปิดอ่าน แต่ถ้าเป็นที่อยู่อีเมล
ที่ไม่คุ้นตา ผมจะลบทิ้งทันที

ผมนั่งอยู่ที่โต๊ะ ตรวจสอบตารางนัดพบคนไข้ในบ่ายวันนั้น ซึ่งแน่นเอียด
ตามเคย ผมหมุนเก้าอี้มาที่คอมพิวเตอร์ ตั้งท่าจะกดปุ่มลบ ปรากฏว่ามีอีเมล
ใหม่อยู่อันเดียว คืออันที่โฮเมอร์ส่งเสียงเตือนผมก่อนไปกินอาหารกลางวันกับ
ซอว์นา ผมกวาดตาดูคร่าวๆ แล้วก็สะดุดกับตัวอักษรสองตัวแรกของหัวข้อ
นี้มันอะไรกัน...

หน้าจอของผมได้รับการออกแบบให้เห็นแค่อักษรสองตัวนั้นและที่อยู่
อีเมลของผู้ส่งเท่านั้น ที่อยู่แลดูไม่คุ้นตา มีแต่ตัวเลขเต็มไปหมด ต่อด้วย
@comparama.com

ผมหรีตา กดปุ่มเลื่อนหน้าจอที่อยู่ด้านขวาของแป้น หัวข้อปรากฏให้เห็น
ทีละตัว เวลาคลิกแต่ละครั้ง ซึ่พจรผมเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ ผมเริ่มหายใจขัดๆ
แต่นิวบวมเลื่อนในท่าเตรียมพร้อมและรอ

หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการและตัวอักษรทั้งหมดปรากฏบนจอ ผมก็อ่านหัวข้ออีกรอบ พออ่านเสร็จ ผมก็รู้สึกหัวใจเต้นตุบๆอย่างแรง

“คุณหมอบเคคะ”

ปากผมไม่ยอมทำงาน

“คุณหมอบเคคะ”

“ขอเวลาผมนาทีเดียว แวนด้า”

เธอรื้ออ ผมยังได้ยินเธอทำเสียงกุกกักในอินเทอร์คอม จากนั้นได้ยินเธอปิดเครื่อง

ผมยังคงจ้องมองจอคอมพิวเตอร์ต่อไป

To: dbeckmd@nyhosp.com

From: 13943927@comparama.com

Subject: E.P.+D.B.//////////

ยี่สิบเอ็ดขีด ไม่พลาดแน่ เพราะผมนับตั้งสี่ครั้งแล้ว

ผมรู้ว่านี่เป็นตลกร้ายที่แย่มาก แกล้งกันซัดๆ ผมกำมือแน่นจนกลายเป็นกำปั้น นึกสงสัยว่าไอเวอร์ที่ไหนส่งมันมา การส่งอีเมลแบบนิรนามไม่ใช่เรื่องยาก อีเมลเป็นที่หลบภัยที่วิเศษสุดสำหรับพวกหัวเทคโนซี้ซลาดทั้งหลาย แต่เรื่องของเรื่องมันอยู่ที่ว่า มีเพียงไม่กี่คนที่รู้เรื่องเกี่ยวกับต้นไม้หรือวัณครบรอบปีของเรา ลือมวลชนไม่เคยรู้เรื่องนี้ จะมีก็ซอร์นารู้คนหนึ่งละ แล้วก็ลินดาอีกคน เอลิซาเบธอาจจะเล่าให้พ่อแม่หรืออาของเธอฟังก็ได้ แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว...

ถ้าอย่างนั้นอีเมลนี้มาจากใครกัน

ผมอยากอ่านข้อความใจแทบขาด แต่มีอะไรบางอย่างมาบังผมไว้ เรื่องของเรื่องก็คือผมคิดถึงเอลิซาเบธมากกว่าที่ใครๆเห็น ผมไม่ได้ตั้งใจหลอกหลวงใคร แต่ผมไม่เคยบรีปากพูดถึงเอลิซาเบธหรือเรื่องที่เกิดขึ้นออกมา ใครๆ มักนึกว่าผมเป็นชายชาติรี กล้าหาญ หรือไม่อีกทีก็ไม่อยากให้เพื่อนต้องมานั่งฟัง พวกเขาคิดว่าผมไม่ต้องการเรียกร้องความสงสารจากใคร หรืออะไรทำนองนั้น แต่ไม่ใช่เลย ความจริงก็คือผมปวดหัวใจเป็นอย่างยิ่งทุกครั้งทีพูดถึงเอลิซาเบธ เพราะมันทำให้ผมอดนึกถึงเสียงกรีดร้องครั้งสุดท้ายของเธอไม่ได้ มันเตือนใจให้ผมนึกถึงปริศนาที่ไม่มีคำตอบ และทำให้ผมอดนึกไม่ได้ว่า “ถ้าหาก” (บอกได้เลยว่าในโลกนี้มีไม่กี่อย่างหรือกที่ทำร้ายจิตใจคนเราได้มากกว่าคำ “ถ้าหาก”) มันทำให้ผมหวอนนึกถึงความผิดแต่หนหลัง ตลอดจนความรู้สึกที่อาจจะฟังดูเหลวไหลว่า ถ้าหาก

ได้ชายที่แข็งแกร่งกว่าผม ดีกว่าผม เอลิซาเบธอาจจะรอดชีวิตมาได้จนถึงทุกวันนี้

ใครๆบอกว่าโศกนาฏกรรมเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาทำความเข้าใจ คุณจะรู้สึกซาไปหมด ไม่สามารถยอมรับความเป็นจริงที่ชวนอาดูรได้ แต่ผมขอบอกว่าไม่จริงเลย อย่างน้อยผมก็ไม่ได้เป็นแบบนี้ เพราะตอนที่พบศพเอลิซาเบธ ผมเข้าใจทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง ผมรู้ทันทีว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเธอ ไม่ได้กอดเธออีก หมดโอกาสมีลูกด้วยกัน หรืออยู่กันไปจนแก่จนเฒ่า ผมรู้ว่านี่คือจุดจบอย่างแท้จริง ไม่มีการผ่อนปรนหรือต่อรองใด ๆ ทั้งสิ้น

จู่ๆผมก็เริ่มร้องไห้ออกมา ละอิกสะอื้นอย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ตอนเกิดเรื่องผมร้องไห้ไม่หยุดแบบนี้เป็นเวลาเกือบสัปดาห์ ร้องไห้ตลอดงานศพ ไม่ยอมให้ใครมาแตะต้องตัวผม แม้แต่เซอร์วันหรือลินดา ผมจะนอนตามลำพังบนเตียงคู่ของเรา ซุกศีรษะกับหมอนของเอลิซาเบธ พยายามสุดตมกลิ่นอายของเธอ ผมจะเปิดตู้เสื้อผ้า รวบเสื้อผ้าของเธอเข้ามาแนบหน้าของผม การกระทำเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกสบายใจขึ้นแม้แต่นิดเดียว ผมรู้ตัวด้วยว่ามันออกจะพิลึกและทำให้รู้สึกปวดร้าว แต่มันเป็นกลิ่นกายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของตัวเธอ ผมจึงหักห้ามใจไม่ได้

เพื่อนๆผู้หวังดีซึ่งมักจะได้เรื่อง ซอบปลอบใจผมด้วยคำพูดเดิมๆที่ฟังจนเบื่อ ผมจึงคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดคือพูดปลอบใจเฉยๆก็พอ อย่างมาบอกเลยว่าผมยังหนุ่ม อย่างมาบอกผมว่าอีกหน่อยจะดีขึ้น อย่างมาบอกผมว่าเธอไปดีแล้ว อย่างมาบอกผมว่านี่เป็นความประสงค์ของพระเจ้า อย่างมาบอกผมว่าโชคดีแล้วที่ได้สัมผัสกับความรักแบบนี้ คำพูดซ้ำซากพวกนี้ทำให้ผมรู้สึกเบื่อหน่ายเป็นที่สุด เวลาได้ยินคำพูดแบบนี้ผมมักจะทำอะไรซึ่งดูออกจะใจร้าย คือจ้องหน้าเจ้าของคำพูดหน้าโง่ แล้วก็สงสัยว่าทำไมไอ้หมอนี่หรือยัยนี้ ไม่รู้จักตายๆไปเสียที่ที่เอลิซาเบธของผมละก็ปล่อยให้เน่าเปื่อย

ผมมักได้ยินคนพูดว่า “อกหักดีกว่ารักไม่เป็น” ซึ่งเหลวไหลลึนดี เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่คนเข้าใจกันผิดๆ ผมพูดได้เต็มปากว่า มันไม่ได้ดีกว่าเลย ผมไม่อยากเห็นสวรรค์ล่ม นี่คือการเห็นแก่ตัวของผม แต่สิ่งที่ทำให้ผมปวดร้าวยิ่งไปกว่านั้น คือการที่เอลิซาเบธพลาดโอกาสนับครั้งไม่ถ้วน บ่อยครั้งที่ผมเห็นหรือทำอะไรอยู่ แล้วอดคิดไม่ได้ว่านี่คงจะทำให้เอลิซาเบธมีความสุขมาก เวลาเจอเรื่องแบบนี้ ผมก็จะรู้สึกร้าวรานใจขึ้นมาอีก

คนมักสงสัยว่าผมมีเรื่องเสียใจกับเขาบ้างหรือเปล่า คำตอบก็คือ ผมเสียใจอยู่เรื่องเดียว ตรงที่บางครั้งผมมัวแต่ไปทำอะไรอย่างอื่น แทนที่จะทำให้เอลิซาเบธมีความสุข

“คุณหมอบเบคคะ”

“ขออีกริวกินาทีเดียว” ผมตอบ

ผมลากเมาส์ให้ลูกศรเคลื่อนไปยังเครื่องหมายอ่าน คลิกหนึ่งครั้ง ข้อความก็ปรากฏให้เห็น

To: dbeckmd@nyhosp.com

From: 13943927@comparama.com

Subject: E.P. + D.B.//////////

ข้อความ : เปิดไฮเปอร์ลิงค์นี้ เวลาจูบ วันครบรอบ

ผมรู้สึกหัวใจหนักอึ้งเหมือนกับมีก้อนตะกั่วมาทับ

เวลาจูบหรือ

ต้องมีคนเล่นตลกแน่ๆ ผมไม่ใช่คนชอบเล่นปริศนาคำเสียด้วย แล้วก็
ไม่ชอบการร่อนเป็นอย่างยิ่ง

ผมคิดว่าเมาส์ได้ก็เลื่อนลูกศรไปแตะไฮเปอร์ลิงค์ คลิกเสร็จก็ได้ยินเสียง
ครีตคราดขณะระบบทำการเชื่อมสัญญาณ คลินิกของเรามีระบบคอมพิวเตอร์
ที่เก่าแก่โบราณ ใช้เวลาอยู่นานกว่าตัวเว็บเบราว์เซอร์จะปรากฏขึ้นมา ผมรอ
สักพัก ใจอดคิดไม่ได้ว่า เวลาจูบหรือ พวกเขาใช้เวลาจูบได้อย่างไรกัน

เบราว์เซอร์ขึ้นมาแล้ว ระบุว่ามิมีข้อผิดพลาด

ผมขมวดคิ้ว ใครส่งมันมานะ ผมลองคลิกใหม่ แต่คำว่าผิดพลาดก็
ปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง เป็นลิงค์ที่ขาดไปแล้ว

มีใครอีกล่ะที่รู้เวลาจูบ

ผมไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลย เอลิซาเบธกับผมไม่เคยคุยกันถึงเรื่องนี้ อาจจะ
เป็นเพราะไม่คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญอะไร ความรักของเราเลี่ยนพอกๆกับเรื่อง
โพลีแอนนา เราจึงรู้จักกันอยู่แค่สองคน พุดไปก็อายเขาเปล่าๆ แต่ตอนที่เราเริ่ม
จูบกันเป็นครั้งแรกเมื่อยี่สิบเอ็ดปีที่แล้ว ผมดูเวลา ตอนนั้นผมนึกสนุกขึ้นมา
จึงผละออก มองนาฬิกาข้อมือคลาสสิกของตัวเอง และบอกว่า “หกโมงสิบห้า”

แล้วเอลิซาเบธก็พุดต่อว่า “เวลาจูบ”

ผมมองที่ข้อความอีกครั้ง เริ่มรู้สึกเดือดนิดๆ นี่ไม่ใช่เรื่องตลกเสียแล้ว
การส่งอีเมลบ้าๆก็เรื่องหนึ่ง แต่...

เวลาจูบหรือ

เวลาจูบคือเวลา ๑๘.๑๕ นาฬิกา พรุ่งนี้ ผมไม่มีทางเลือกอื่น นอกจาก
รอเวลา

เออะ รอเป็นรอ

ผมเก็บอีเมลนี้ไว้ในแผนดิस्कเพื่อความไม่ประมาท จากนั้นก็ลากเมาส์ไป
ที่คำสั่งพิมพ์ คลิกคำว่าพิมพ์ทุกหน้า ผมไม่ค่อยรู้เรื่องคอมพิวเตอร์กับเขาเท่าไร
แต่รู้ว่าบางครั้งอาจจะติดตามตัวผู้ส่งอีเมลได้จากรายละเอียดต่างๆที่อยู่สุดข้อความ
ผมได้ยื่นเสียงเครื่องพิมพ์ดังแกรกๆ มองที่หัวข้ออีกครั้ง นับซีดอีกรอบหนึ่ง
ก็ยังเป็นยี่สิบเอ็ดซีดเท่าเดิม

ผมหวนคิดไปถึงต้นไม้และจูบแรก ทันใดนั้น ในห้องทำงานเล็กๆที่
ร้อนระอุ ผมก็เริ่มได้กลิ่นขนมตั้งเมแท่งรสสตอว์เบอร์รี่ลอยเข้ามาแตะจมูก

ที่บ้าน ผมเจออดีตที่กลับมาหลอกหลอนอีกครั้ง บ้านของผมอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแมนแฮตตัน ต้องข้ามสะพานจอร์จ วอชิงตัน ไปในแถบชานเมืองกรีนิวอว์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ ย่านอยู่อาศัยในฝันของคนอเมริกัน เมืองกรีนิวอว์นี้ฟังดูไม่สมชื่อเลย เพราะไม่มีแม่น้ำ ส่วนทุ่งหญ้าสีเขียวก็เหลือน้อยเต็มที ทุกวันนี้ผมอยู่บ้านคุณปู่ หลังจากคุณย่าเสียชีวิตเมื่อสามปีก่อน ผมก็ย้ายเข้ามาอยู่กับคุณปู่และนางพยาบาลต่างชาติที่หมุนเวียนเปลี่ยนหน้ากันเข้ามาดูแล คุณปู่เป็นโรคอัลไซเมอร์ สมองของท่านเปรียบเสมือนเครื่องรับโทรทัศน์ ขาดเสาอากาศที่รับสัญญาณ คุณปู่จะรู้ตัวและจำความได้บ้างเป็นครั้งคราว บางวันอาจจะจำได้มากหน่อย คุณจะต้องปรับเสาอากาศให้ถูกจังหวะและห้ามขยับเขยื้อน แต่ถึงกระนั้นภาพบนจอก็ยังล้มในบางครั้ง แต่นั่นคืออดีต ในระยะหลังๆ มา คุณปู่แทบจะไม่เปิดเครื่องรับโทรทัศน์เลย

ผมไม่ค่อยลงรอยกับคุณปู่เท่าไร ท่านเป็นคนชอบวางอำนาจ หัวโบราณ เด็ดขาด และเป็นคนประสบความสำเร็จมาด้วยลำแข้งของตัวเอง ฉะนั้นดีกรีความรักของคุณปู่จึงขึ้นอยู่กับความสำเร็จในชีวิตของลูกหลาน ท่านเป็นคนดูต้นปกรครองคนด้วยกฎเหล็ก เป็นชายชาติตรีแบบหัวเก่า หลานชายอย่างผมซึ่งอารมณ์อ่อนไหว เล่นกีฬาไม่เก่ง แม้จะเรียนได้คะแนนดีแค่ไหน ก็ยอมไม่อยู่ในสายตาของคุณปู่

เหตุผลที่ทำให้ผมยอมย้ายเข้าไปอยู่กับคุณปู่ เพราะผมรู้ว่าถ้าผมไม่ดูแลคุณปู่ หน้าที่นี้จะตกแก่พี่สาวของผม ลินดาเป็นคนอย่างนี้ เมื่อตอนที่เราร้องเพลงในค่ายฤดูร้อนที่บรู๊คเลคว่า "นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า" ลินดาจะเชื่ออย่างยึดมั่นถือมั่นตามนั้น เธอจะยอมรับแต่โดยดีว่า นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และจะดูแลคุณปู่ แต่ลินดามีลูกชาย มีคู่ชีวิต และมีภาระหน้าที่

ที่ต้องรับผิดชอบหลายอย่าง ส่วนผมตัวคนเดียว ผมจึงรีบย้ายเข้าไปอยู่กับคุณปูเป็นการตัดหน้า จะว่าไปอยู่ที่นี้ก็ดีเหมือนกัน เป็นชีวิตที่เรียบง่าย

โคลอี้ หมาของผมวิ่งจู่ดีเข้ามาหา แกว่งหางอย่างตืออกดีใจ พอผมเกาหลังท่อนข้อเข่าของมัน มันจะทำท่าเคลิบเคลิ้มอยู่อึดใจหนึ่งแล้วเริ่มมองหาสายจูง

“ขอเวลาแป๊บเดียวนะ” ผมสัญญา

โคลอี้ไม่ชอบคำนี้เลย มันมองผมอย่างตัดพ้อ ซึ่งเป็นกริยาที่ทำได้ไม่ถนัด เพราะชนมันลงมาปิดหน้าปิดตาเกือบมิด โคลอี้เป็นหมาพันธุ์คอลลีที่ชนปรกหน้า พวกนี้จะละม้ายหมาเลี้ยงแกะมากกว่าหมาพันธุ์คอลลีที่เคยเห็น เอลิซาเบธและผมซื้อโคลอี้หลังจากแต่งงานกันไม่นาน เอลิซาเบธรักสุนัขเป็นชีวิตจิตใจ ส่วนผมเมื่อก่อนไม่ แต่ตอนนี้รักแล้ว

โคลอี้เดินไปอิงแอบประตูหน้าบ้าน มองประตู แล้วหันมามองผม แล้วก็หันไปมองประตูอีก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันต้องการอะไร

คุณปูที่นั่งกึ่งนอนอยู่หน้าโทรทัศน์ซึ่งกำลังเสนอรายการเกมโชว์ ท่านไม่หันหน้ามาทางผม แต่ในเวลาเดียวกัน กริยาอาการก็ไม่ได้บ่งบอกว่ากำลังดูโทรทัศน์ สีหน้าท่านไม่เปลี่ยนแปลง เป็นสีหน้าไม่ยินดียินร้าย ดูเหมือนหน้าคนตายมากกว่า เวลาเดียวที่ผมเห็นสีหน้าท่านเปลี่ยนคือตอนเปลี่ยนผ้าอ้อม ทุกครั้งที่เปลี่ยนผ้าอ้อม ท่านจะเหม้มปาก กล้ามเนื้อใบหน้าผ่อนคลาย น้ำตาคลอ และบางครั้งจะมีน้ำตาหยดลงมาหนึ่งเม็ด ผมคิดว่าความจำของท่านดีที่สุดในช่วงที่ท่านไม่อยากรู้ตัวมากที่สุด

พระเจ้าช่างมีอารมณ์ขันเสียจริง ๆ

นางพยาบาลทิ้งข้อความไว้บนโต๊ะในครัวว่า โทร.หานายอำเภอโลเวลล์ด้วย ได้ข้อความคือหมายเลขโทรศัพท์

ศิระผมเริ่มปวดตื้อๆ ตั้งแต่เกิดเหตุ ผมปวดหัวไม่เกรนบ่อยๆ เนื่องจากกะโหลกร้าวตอนที่ถูกฟาด ผมต้องนอนโรงพยาบาลถึงห้าวัน แม้ว่าแพทย์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งในมหาวิทยาลัยแพทย์จะวินิจฉัยว่า อาการไม่เกรนเป็นเรื่องทางจิตมากกว่าทางกาย เขาอาจจะพูดถูกก็ได้ แต่ไม่ว่าสาเหตุจะเป็นอย่างไร ผมก็ยังรู้สึกปวดและรู้สึกผิดอยู่ดี ผมน่าจะหลับได้ทัน ผมน่าจะรู้ตัวว่ากำลังจะถูกทำร้าย ผมไม่น่าตกลงไปในน้ำ และท้ายสุด ในเมื่อผมสามารถรวบรวมกำลังใจเอาชีวิตรอดมาได้ ทำไมผมไม่พยายามทำแบบเดียวกันนี้เพื่อชีวิตของเอลิซาเบธล่ะ

ผมรู้ว่าคิดไปก็เปล่าประโยชน์

ผมอ่านข้อความอีกครั้ง โคลอี้เริ่มครางหึ่งๆ พอผมชูนิ้วให้มันนิ้วหนึ่ง

มันก็เลิกคราง กลับไปใช้วิธีมองหน้าผมสลับกับมองประตูอีก

ครั้งสุดท้ายที่นายอำเภอโลเวลล์ติดต่อกับผมก็เมื่อแปดปีที่แล้ว แต่ผมยังจำสีหน้าเขาขณะยืนอยู่ข้างเตียงพยาบาลของผมได้ดี ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังวลและกลางแคงใจ

เวลาล่วงเลยมาจนปานนี้แล้ว นายอำเภอยังต้องการอะไรจากผมอีกเล่า ผมยกหูโทรศัพท์ขึ้นมาหมุนหมายเลข กิ่งเดียวก็มีเสียงตอบรับทันที “หมอบีค ขอขอบคุณที่โทร.กลับ”

ผมไม่เคยปลื้มระบบโทรศัพท์แสดงหมายเลขโทร.เข้ามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมว่ามันออกจะเป็นการรุกร่ำลือสิทธิส่วนบุคคลไปหน่อย ผมกระแอม ไม่เสียเวลา ทักทาย “มีอะไรหรือครับนายอำเภอ”

“ผมอยู่แถวนี้พอดี” คือคำตอบ “ขอแวะไปเจอหมอบีคหน่อยได้ไหม”

“แวะมาทักทายเฉยๆ หรือเปล่าครับ” ผมถาม

“ก็ไม่ใช่”

เขารอให้ผมพูดอะไรออกมา แต่ผมไม่ปรินปาก

“ถ้าไปตอนนี้เลยจะสะดวกไหม” โลเวลล์ถามผม

“บอกได้ไหมครับว่าเรื่องอะไร”

“เอาไว้เจอหน้ากันจะดีกว่า”

“แต่ผมว่าคุณบอกมาเลยดีกว่า”

ผมกำโทรศัพท์แน่น

“เอาละหมอบีค คืออย่างนี้นะ” เขาระแอม ส่อเจตนาต้องการถ่วงเวลา “หม้ออาจจะเห็นข่าวพบศพสองศพที่โรสเคาน์ตี้แล้วใช่ไหม”

ผมไม่เห็นข่าวนี้ “แล้วไงครับ”

“ศพทั้งสองฝังอยู่ที่ใกล้ๆ ที่ของคุณ”

“ไม่ใช่ของผม ของปู่ผม”

“แต่คุณเป็นคนดูแลปู่คุณตามกฎหมายไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่ครับ” ผมตอบ “พี่สาวผมต่างหาก”

“ถ้าฉันช่วยโทร.หาพี่สาวให้หน่อยสิ ผมอยากจะคุยกับพี่สาวคุณเหมือนกัน”

“คุณคงไม่ได้เจอศพในทะเลสาบชาร์เมนนะครับ”

“เปล่า เราเจอศพในบริเวณใกล้เคียงทางด้านตะวันตก ซึ่งอันที่จริงเป็นที่ของเทศบาล”

“ถ้าฉันคุณอยากจะถามเราเรื่องอะไรล่ะครับ”

นายอำเภอเสียบไปอีดีใจหนึ่ง “อย่างนี้แล้วกัน เดี่ยวอีกชั่วโมงหนึ่งผมจะ
ไปหาคุณ...ถ้าเป็นไปได้ ช่วยบอกให้ลินตามาด้วยนะ”
แล้วเขาก็วางหู

ช่วงเวลาแปดปีทำให้นายอำเภอโลเวลล์แลดูทรุดโทรมลงไปมาก แต่เขาเอง
ก็ไม่ใช้คนหล่อเหลามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เขามีใบหน้าอัปลักษณ์ จนหากนำมา
เทียบกันแล้ว อดีตประธานาธิบดีนั้นถึงกับแลดูคมสันราวกับทำศัลยกรรมมา
ปลายจมูกของเขาเป็นตุ่มนูนเกลียด นายอำเภอหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ใช้จนขรอะออก
มาค่อยๆถู เช็ดจมูก แล้วพับมันอย่างบรรจงอีกครั้ง จากนั้นก็ยัดใส่กระเป๋าหลัง

ลินตามาถึงแล้ว เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้ยาว โนมัตวมาข้างหน้า พร้อมทั้งจะ
ปกป้องผม นี่คือนั่งตามปกติของเธอ ลินดาเป็นคนที่จะห่มเหตความสนใจให้
กับคุณอย่างเต็มที่เสมอ เธอจะจ้องคุณด้วยดวงตากลมโตสีน้ำตาลอย่างไม่ลดละ
และคุณเองก็ละสายตาไปไม่ได้เช่นกัน ผมอาจจะลำเอียงก็ได้ แต่ลินดาเป็นคนที่
จิตใจดีที่สุดในที่ที่ผมเคยพบ ฟังดูน่าหมั่นไส้ แต่มีลินดาอยู่ ทำให้ผมรู้สึก
ว่าโลกใบนี้น่าอยู่ ความรักที่ผมได้รับจากลินดาทำให้ผมพอจะเป็นผู้เป็นคนกับเขา
ขึ้นมาได้บ้าง

เรานั่งกันอยู่ในห้องรับแขกอย่างเป็นทางการของคุณปู่ ผมเองพยายาม
เลียงห้องนี้เสมอ มันมีบรรยากาศเก่าๆชวนให้ชนหัวลูก และยังมีกลิ่นโซฟาแบบ
บ้านพักคนชราอีกด้วย เวลาอยู่ในห้องนี้ผมหายใจไม่ค่อยทั่วห้อง นายอำเภอ
โลเวลล์ใช้เวลาานกว่าจะตั้งหลักได้ เขาเช็ดจมูกอีกหลายรอบ หยิบสมุดพก
เล่มเล็กออกมา ตะล่น้ำลายที่ปลายนิ้ว พลิกไปจนเจอหน้าที่ต้องการ แล้วหันมา
ยิ้มกับเราอย่างเป็นมิตร และเอ่ยขึ้นว่า

“บอกผมได้ไหมว่า คุณไปทะเลสาบครั้งสุดท้ายเมื่อไร”

“เมื่อเดือนที่แล้ว” ลินดากล่าว

แต่สายตาของเขาจับอยู่ที่ผม “แล้วคุณละหอบเบค”

“แปดปีที่แล้ว”

เขาพยักหน้าราวกับว่านี่คือคำตอบที่รู้ๆกันอยู่ “ก็อย่างที่ผมชี้แจงให้ฟัง
ทางโทรศัพท์นั่นแหละครับ คือเราพบศพสองศพใกล้ทะเลสาบชาร์เมน”

“รู้หรือยังคะว่าเป็นศพของใคร” ลินดาถาม

“ยัง”

“แปลกนะคะ ที่บ้านนี้ยังไม่รู้”

โลเวลล์ตรึงตมองคำถามนี้ ขณะที่โนมัตวมาข้างหน้าเพื่อควักผ้าเช็ดหน้า

ออกจากกระเป๋าลังอีกครั้งหนึ่ง “เรารู้แต่ว่าเป็นศพผู้ชายหิ้งคู้ เป็นผู้ใหญ่ และ
 ผิวขาว ตอนนี่เรากำลังตรวจสอบรายชื่อคนหาย เพื่อดูว่าจะมีเบาะแสหรือเปล่า
 ศพทั้งสองถูกฝังมานานหลายปีแล้ว”

“ก็ปี” ผมถาม

นายอำเภอโลเวลล์สบตาผมอีกครั้ง “พูดยากเหมือนกัน ฝ่ายนิติเวชกำลัง
 ตรวจสอบอยู่ แต่ผมคิดว่าคงจะไม่ต่ำกว่าห้าปี แถมยังฝังไว้อย่างดีด้วย เรา
 คงจะไม่พบศพถ้าไม่เกิดเหตุดินถล่มลงมาเพราะฝนตกหนักเป็นประวัติการณ์
 แล้วหมีตัวหนึ่งไปคุ้ยเจอแขนข้างหนึ่งเข้า”

พี่สาวผมกับผมมองตากัน

“อะไรนะคะ” ลินดาถาม

นายอำเภอโลเวลล์พยักหน้า “นายพรานคนหนึ่งยิงหมีได้ และเจอกระดูก
 หล่นอยู่ใกล้ศพ เป็นกระดูกที่หล่นจากปากหมี ซึ่งปรากฏว่าเป็นแขนคน เรา
 ตามร่องรอยไปจนพบศพที่ฝังอยู่ ใช้เวลาอยู่นาน ตอนนี่เรากียังขุดอยู่”

“นายอำเภอคิดว่าจะเจอศพเพิ่มหรือ”

“ตอนนี้คงยังยืนยันอะไรไม่ได้”

ผมเอนกายลงพิงพนัก ส่วนลินดายังคงอยู่ในท่าตั้งอกตั้งใจเหมือนเดิม
 “แล้วนี่นายอำเภอมาหาเราเพื่อขออนุญาตขุดพื้นที่แถบทะเลสาบชาร์เมนใช่ไหมคะ”

“ก็มีส่วน”

เรารอให้นายอำเภอพูดอะไรมากกว่านี้ เขากะแอม แล้วสบตาผมอีกครั้ง
 “คุณหมอเป็นคนกรู๊ปเลือดบีบวกใช่ไหม”

ผมอ้าปากจะพูด แต่ลินดาตะเซ่าผมอย่างปกป้องและถามว่า “กรู๊ปเลือด
 ของเขาไปเกี่ยวอะไรด้วยล่ะคะ”

นายอำเภอกล่าวว่ “เราเจออะไรบางอย่างที่หลุมศพ”

“อะไรบ้างคะ”

“ขอโทษที่เปิดเผยไม่ได้ เป็นความลับ”

“ถ้าฉันเชิญออกไปได้เลย” ผมบอก

นายอำเภอไม่รู้สึกระหลดาใจนักที่ผมใช้อารมณ์ “ผมแค่ทำตามระเบียบ--”

“ผมบอกว่า ออกไป”

นายอำเภอโลเวลล์ไม่ขยับเขยื้อน “ผมรู้ว่าฆาตกรที่ฆากรรมยาของคุณ
 ถูกลงโทษไปแล้ว” เขากล่าวต่อไปว่า “และผมรู้ด้วยว่า ถ้าต้องรื้อฟื้นคดีขึ้นมาอีก
 คงจะเป็นเรื่องที่เจ็บปวดตรวดร้ายแค่ไหน”

“ไม่ต้องมาทำเป็นพูดลึ้งสอน” ผมกล่าว

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำอย่างนั้นเลย”

“เมื่อแปดปีก่อนนายอำเภอคิดว่าผมฆ่าเมียผม”

“ไม่จริง หมอเป็นสามีผู้ตาย ในคดีฆาตกรรมแบบนี้ ก็ต้องสงสัยคนใกล้ชิดไว้ก่อน--”

“ถ้านายอำเภอไม่มัวเสียเวลากับเรื่องเหลวไหลอย่างนี้ คุณก็อาจจะเจอเธอก่อนที่...” ผมพูดไม่ออก รู้สึกเหมือนมีอะไรขึ้นมาจากคอหอย ผมเบือนหน้าหนีให้ตายสิ นายอำเภอบ้า ๆ อย่างนี้ก็มีด้วย ลินดาพยายามเอื้อมมือจะมาแตะผม แต่ผมขยับตัวหนี

“งานของผมคือต้องตรวจสอบทุกทาง” นายอำเภอพิมพ์้ำต่อไป “เราได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ส่วนกลาง แม้แต่พ่อตาของคุณและน้องชายของเขาก็รับรู้ทุกขั้นตอน ตอนนั้นเราพยายามอย่างสุดความสามารถแล้วจริงๆ”

ผมทนฟังต่อไปไม่ได้แม้แต่คำเดียว “ให้ตายสิ โลเวลล์ นี่คุณจะทำอะไรของคุณนะ”

เขาลุกขึ้นยืน ขยับขอบกางเกงให้ขึ้นไปเกาะพุง ผมคิดว่านายอำเภอคงอยากจะใช้ความสูงให้เป็นประโยชน์ เพื่อข่มเรา หรืออะไรก็ตามที่ เขากล่าวว่า “ผมอยากได้ตัวอย่างเลือดของคุณ”

“เอาไปทำไม”

“ตอนที่ภรรยาคุณถูกจับตัวไป คุณถูกทำร้ายใช่ไหม”

“แล้วไง”

“คุณถูกฟาดด้วยค้อนอะไรบางอย่างใช่ไหม”

“นายอำเภอรู้แล้วนี่”

“ใช่” โลเวลล์กล่าวขณะเข้ตจมุมอีกกรอบ ยัดผ้าเช็ดหน้าใส่กระเป๋าหลังแล้วเริ่มเดินไปเดินมา “ตอนที่เราเจอศพนั้น เราเจอไม้เบสบอลด้วย”

ผมเริ่มปวดศีรษะอย่างรุนแรงอีกแล้ว “ไม้เบสบอลหรือ”

โลเวลล์พยักหน้า “ฝังอยู่ในดินพร้อมกับศพ เป็นไม้เบสบอลที่ทำด้วยไม้” ลินดากล่าวว่า “ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงมาเกี่ยวข้องกับน้องฉันได้”

“เราพบคราบเลือดบนไม้ พิสูจน์แล้วว่าเป็นกรุปบีบวก” นายอำเภอพยักพยัดมาทางผม “กรุปเดียวกับคุณหมอ”

เรากลับไปทบทวนความเดิมอีก ตั้งแต่การซีดรอยบนต้นไม้ในวันครบรอบปี การว่ายน้ำในทะเลสาบ เสียงประตูรถเปิด ไปจนถึงตอนที่ผมตะเกียกตะกายว่ายน้ำเข้าหาฝั่ง

“คุณจำตอนที่ตกลงไปในทะเลสาบได้ไหม” โลเวลล์ถามผม
“จำได้”

“และตอนนั้นคุณก็ได้ยินภรรยาคุณกรี๊ดร้อง”

“ถูกต้อง”

“แล้วคุณก็หมดสติไปขณะอยู่ในน้ำหรือ”

ผมพยักหน้า

“คุณคิดว่าน้ำลึกสักเท่าไรนะ ช่วงที่ตกลงไปนะ”

“เมื่อแปดปีที่แล้วนายอำเภอไม่ได้ตรวจวัดความลึกหรือ” ผมถาม

“เอาน่า ช่วยตอบหน่อยเถอะ หมอเบค”

“ผมไม่รู้เหมือนกัน ก็ลึกนะ”

“ลึกท่วมหัวไหม”

“ท่วม”

“เออละ แล้วจากนั้น จำอะไรได้อีก”

“โรงพยาบาล” คือคำตอบของผม

“คุณจำอะไรไม่ได้เลยหรือระหว่างหล่นลงไปในน้ำ กับช่วงที่ฟื้นขึ้นมา
ในโรงพยาบาลนะ”

“จำไม่ได้”

“คุณจำตอนขึ้นมาจากน้ำไม่ได้หรือ คุณเดินไปที่เคบินโง โทรคัพท์เรียกร
รถพยาบาล ทั้งหมดนี้คุณทำเองคนเดียวหมดเลยนะ เราพบคุณนอนอยู่บนพื้น
ในเคบิน ยังไม่ได้วางหูโทรคัพท์เลย”

“ผมรู้ครับ แต่จำอะไรไม่ได้”

ลินดาเอ่ยว่า “นายอำเภอคิดว่าผู้ตายทั้งสองคนที่เพิ่งพบศพเป็นเหยื่อของ”
เธอลังเลเล็กน้อย “คิลรอยหรือคะ”

เธอกระซิบเมื่อเอ่ยชื่อนี้ เพียงแค่ได้ยินชื่อชายผู้นี้ก็ทำให้บรรยากาศของ
ห้องเย็นยะเยือกขึ้นมาทันที

โลเวลล์ปิดปากโอ “ยังไม่ทราบครับ เท่าที่รู้ เหยื่อของคิลรอยจะมีแต่
ผู้หญิง เขาไม่เคยซ่อนศพด้วย อย่างน้อยก็เท่าที่รู้ อีกอย่าง ศพชายทั้งสอง
ก็เนาเปื่อยจนเราไม่สามารถบอกได้ว่าถูกตีตราหรือเปล่า”

ถูกตีตรา ผมรู้สึกหัวหมุนตัวไปหมด ผมปิดเปลือกตา และพยายาม
ปิดหูจากสรรพเสียง

๓

วันรุ่งขึ้นผมรีบตรงไปที่ทำงานแต่เช้า ก่อนเวลานัดคนใช้รายแรกถึงสองชั่วโมง ผมเปิดคอมพิวเตอร์ เปิดอีเมลประหลาดขึ้นมา และคลิกที่ไฮเปอร์ลิงค์ ปรากฏว่ามีข้อความขึ้นหน้าจอว่าผิดพลาดอีก ผมไม่รู้ลึกลับประหลาดใจ ได้แต่จ้องข้อความนั้น อ่านทวนไปมาเพื่อจะพบความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ แต่ไม่พบอะไร

เมื่อคืนนี้ผมให้เลือดไปตรวจ การตรวจสอบดีเอ็นเอใช้เวลาหลายสัปดาห์ แต่นายอำเภอโลเวลล์คิดว่าอาจจะรู้ผลตรวจคร่าวๆเร็วกว่านั้น ผมพยายามเข้าชื่อขอข้อมูลเพิ่มเติม แต่เขายังไม่ยอมพูดอะไร ผมรู้ลึกลับว่านายอำเภอปกปิดอะไรบางอย่างไม่ให้เรารู้ แต่จะเป็นอะไรนั้น ผมเองก็จนด้วยเกล้า

ระหว่างนั่งรอคนใช้รายแรกอยู่ในห้องตรวจ ผมทบทวนการมาเยือนของนายอำเภอโลเวลล์อีกครั้งหนึ่ง นึกถึงศพทั้งสองที่พบ นึกถึงไม้ตีเบสบอลเปื้อนเลือด และปล่อยใจให้นึกถึงเรื่องการตีตรา

ห้าวันหลังจากถูกลักพาตัวไป ศพของเอลิซาเบธก็ถูกพบข้างทางหลวงสาย ๘๐ เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพสันนิษฐานว่าเธอเสียชีวิตมาได้สองวันแล้ว ซึ่งหมายความว่าเธออยู่กับเอลรอย เคลเลอร์ตัน หรือในอีกชื่อหนึ่งว่า คิลรอย ถึงสามวันเต็มๆ สามวันกับอสูรร้ายตนนี้ สามวันสามคืนที่ต้องเผชิญกับความกลัว ความมืด และความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ผมพยายามไม่คิดถึงเรื่องนี้ บางเรื่องถ้าลืมๆ เสียได้ก็ดี แต่บางครั้งก็เผลอใจไป

สามสัปดาห์หลังจากนั้น คิลรอยก็ถูกจับ และรับสารภาพว่าเป็นมือโหดสังหารผู้หญิงสิบสี่รายอย่างเมามัน โดยเริ่มจากนักศึกษาหญิงคนหนึ่งในแอนนาร์เบอร์ ปิดท้ายด้วยโสเภณีคนหนึ่งไนบรองซ์ ทั้งสิบสี่คนถูกทิ้งไว้ข้างถนนอย่างไม่ไยดี ทุกคนถูกตีตราเช่นวัวควายด้วยตัวอักษร เค กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเอลรอย เคลเลอร์ตัน ใช้โลหะเขี่ยถ่านวางบนไฟร้อนๆ จากนั้นก็สวมถุงมือหนาๆ

ป้องกัน รอนจนที่เขี่ยถ่านร้อนแดงแล้วจึงใช้โลหะนี้นำไปบนผิวอังดงามของ
 เอลิซาเบทจนเป็นรอยไหม้รูปตัวเค

ความคิดคำนึงของผมเริ่มเหวออกนอกเส้นทาง ภาพต่างๆ เริ่มประดังเข้ามา
 ผมหลับตาปี พยายามไล่ภาพเหล่านี้ให้ออกไปจากความคิด แต่ไม่สำเร็จ ทุกวันนี้
 คิสรอยยังมีชีวิตอยู่ กระบวนการขึ้นอุทธรณ์ทำให้เจ้าสุรร้ายตนนี้ยังมีลมหายใจ
 อ่านหนังสือได้ พูดคุยได้ ให้สัมภาษณ์กับสถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็น ตลอดจน
 มีคนใจบุญไปเยี่ยม และมันก็ยังยิ้มอยู่ได้ ในขณะที่เหยื่อของมันนอนเนาเปื่อย
 อยู่ในหลุม อย่างที่ผมพูดไม่ผิด พระเจ้าช่างมีอารมณ์ขันจริงๆ

ผมใช้น้ำเย็นล้างหน้า มองกระจก และเห็นว่าใบหน้าตัวเองโตรมจนดูไม่ได้
 คนไข้เริ่มทยอยกันเข้ามาตั้งแต่เก้านาฬิกา ผมรู้สึกกระวนกระวายใจ ฝ้ามอง
 นาฬิกาโร “เวลาจูบ” คือ ๑๘.๑๕ นาฬิกา แต่เข็มนาฬิกาเจ้ากรรมก็เคลื่อนไปอย่าง
 อืดอาดเสียดเสียดเกิน

ผมหมกมุ่นอยู่กับการรักษาคนไข้ นี่คือความสามารถของผม ตั้งแต่เด็ก
 แล้วผมจะอ่านหนังสือได้เป็นชั่วโมงๆ พอเป็นหมอม ผมก็จะทุ่มเทให้กับงาน
 จนลืมทุกสิ่งทุกอย่าง ผมทำตัวแบบนี้ตั้งแต่เอลิซาเบทตาย บางคนตั้งข้อสังเกตว่า
 ผมชอบหมกมุ่นอยู่กับงาน ทำแต่งงานแทนที่จะใช้ชีวิต เวลามีคนทักแบบนี้ ผมก็
 จะย้อนถามว่า “พูดไปทำไม”

อาหารเที่ยงของผมได้แก่แซนด์วิชแฮมหนึ่งชิ้น ตามด้วยไดเอทโค้ก
 จากนั้นผมก็ตรวจคนไข้เพิ่มเติม เด็กชายวัยแปดขวบคนหนึ่งต้องไปหานักบำบัด
 กระดูกสันหลังเพื่อ “ปรับกระดูกสันหลัง” ถึงแปดสิบครั้งในรอบปีที่ผ่านมา ทั้งๆที่
 แก่ไม่มีปัญหาปวดหลังเลยแม้แต่หน่อย นี่เป็นกลเม็ดหาเงินของนักบำบัดกระดูก
 สันหลังในหลายๆ พื้นที่ โดยพ่อแม่เด็กจะได้รับโทรศัพท์หรือวิดีโอฟรีถ้าพาเด็ก
 ไปหา จากนั้นนักบำบัดกระดูกสันหลังพวกนี้ก็จะส่งบิลไปเก็บเงินกับเมดิแคด^๑
 ซึ่งเป็นสวัสดิการที่เป็นประโยชน์มาก แต่มักจะถูกใช้ในไปทางที่ผิด ครั้งหนึ่ง
 ผมเคยมีคนไข้เป็นเด็กผู้ชายอายุสิบหกซึ่งโดนแดดเผาตามปกติ แต่ถูกนำตัวส่ง
 โรงพยาบาลด้วยรถพยาบาล ผมสงสัยว่าทำไมไม่นั่งแท็กซี่หรือรถใต้ดินไปละ
 มารดาของเด็กอธิบายว่า ถ้านั่งรถธรรมดา เธอจะต้องควักกระเป๋าเอง หรือรอ
 เบิกจากรัฐ แต่ถ้าเป็นรถพยาบาล เมดิแคดจะจ่ายให้ทันที

พอห้าโมงเย็น ผมล้าลาคนไข้รายสุดท้าย ส่วนเจ้าหน้าที่ของคลินิกจะ
 ออกจากที่นี่ตอนห้าโมงครึ่ง ผมรอนจนกระทั่งทุกคนกลับบ้านไปหมดแล้วจึงนั่งลง

^๑ Medicaid

หน้าจคอมพิวเตอร์ ได้ยินเสียงโทรศัพท์ของคลินิกดังแว่วๆ โดยปกติแล้ว หลังทำโหม่งครึ่งเราจะให้เครื่องตอบรับอัตโนมัติรับสาย ซึ่งเปิดทางเลือกหลายอย่างให้กับผู้ที่โทรเข้ามา แต่จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม กว่าเครื่องจะตอบรับก็ต้องรอให้โทรศัพท์ดังอยู่นานถึงสิบครึ่ง เสียงโทรศัพท์ข้างดังทวนใจผมจริงๆ

ผมเปิดอีเมล คลิกไปที่ไฮเปอร์ลิงค์อีกครั้ง แต่ก็ยังไม่สำเร็จอยู่ดี ผมนึกถึงอีเมลอันแปลกประหลาดนี้กับศพที่เพิ่งค้นพบ สองเรื่องนี้ต้องมีอะไรเกี่ยวพันกันแน่ๆ ผมคอยแต่จะหวนกลับไปคิดถึงเรื่องนี้ และเริ่มวิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้ต่างๆ

ความเป็นไปได้ประการแรกก็คือ ศพของชายสองคนนั้นเป็นฝีมือของคิลรอย จริงอยู่ เหยื่อรายอื่นๆ ของเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้หญิงซึ่งศพมักถูกทิ้งข้างถนน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่ลงมือฆ่าคนอื่น ๆ หรืออย่างไร

ความเป็นไปได้ประการที่สอง คิลรอยเกลี้ยกล่อมให้ชายทั้งสองคนช่วยลักพาตัวเอลิซาเบธ ถ้าทฤษฎีนี้ถูกต้องก็จะทำให้เรื่องอื่นๆ แลดูชัดเจน เช่นเรื่องไม้เบสบอล ถ้าหากว่าเลือดบนไม้เป็นของผมจริงๆ นอกจากนั้นประเด็นการลักพาตัวทั้งหมดก็จะคลี่คลายลงได้ โดยทฤษฎีแล้วคิลรอยก็เหมือนฆาตกรต่อเนื่องรายอื่นๆ คือจะทำงานตามลำพัง ผมสงสัยมาตลอดว่าคิลรอยสามารถลากเอลิซาเบธไปที่รถ และในเวลาเดียวกันก็ซ้อมอให้ผมขึ้นมาจากน้ำได้อย่างไร ทางการเคยสันนิษฐานก่อนพบศพเธอว่ามีคนร้ายลักพาตัวมากกว่าหนึ่งคน แต่ทฤษฎีนี้ก็ป็นอันตกไปเมื่อพบศพถูกตีตราด้วยอักษร เค อย่างไรก็ตาม โดยทฤษฎีแล้วคิลรอยสามารถทำได้ทั้งสองอย่าง เช่นใส่กุญแจมือหรือทำให้เอลิซาเบธหมดสติก่อนจึงค่อยมาเล่นงานผม ทฤษฎีนี้ยังฟังดูหลวมๆ อยู่ แต่ถ้าคิดดีๆ มันก็มีทางเป็นไปได้ แต่ตอนนี้มีคำอธิบายใหม่คือ คิลรอยมีผู้สมรู้ร่วมคิด ซึ่งถูกเขาฆ่าทิ้งในเวลาต่อมา

ความเป็นไปได้ประการที่สามฟังดูง่ายที่สุด เลือดบนไม้เบสบอลไม่ใช่เลือดของผม คนมีเลือดกรุ๊ปบีบวกอาจจะมีน้อย แต่ก็ใช่ว่าจะหายาก เป็นไปได้ใหม่ว่าศพเหล่านั้นอาจไม่เกี่ยวข้องกับการตายของเอลิซาเบธเลย

อย่างไรก็ตาม ผมไม่อาจจะทำให้เชื่อทฤษฎีนี้ได้

ผมตรวจสอบเวลาในคอมพิวเตอร์ ซึ่งเที่ยงตรงแม่นยำเพราะต่อกับดาวเทียม

๑๘.๐๔.๔๒ นาฬิกา

อีกสิบนาที สิบแปดวินาที ก็ถึงเวลาแล้ว

ถึงเวลาอะไร

เสียงโทรศัพท์ดังไม่ได้หยุด แต่ผมทำเป็นหูทวนลม เคาะนิ้วกับโต๊ะ

เหลือเวลาไม่ถึงสิบนาทีแล้ว เอาละ ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงในไฮเปอร์ลิงค์ก็คงจะเปลี่ยนไปตอนนั้นแหละ ผมแตะเมาส์ สูตลมหายใจยาวๆ

เรื่องเพจเจอร์ของผมตั้งขึ้นพอดี

คืนนี้ผมไม่ได้ยุ่งเหยิง ซึ่งแสดงว่ามีข้อผิดพลาด อันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยๆ โดยฝีมือของโอเปอเรเตอร์ในช่วงกลางคืนของคลินิก หรือไม่ก็เป็นเรื่องส่วนตัว เสียงดังขึ้นมาอีก คราวนี้เป็นเสียงกริ่งคู่ ซึ่งหมายความว่าฉุกเฉิน

ผมมองดูหน้าจอก็เห็นว่านายอำเภอโลเวลล์เป็นคนเรียกมา มีข้อความปรากฏว่า ด่วน

เหลืออีกแปดนาที

ผมใช้เวลาตัดสินใจไม่นาน ผมไม่อยากหมกมุ่นกับความคิดของตัวเองเท่าไร จึงตัดสินใจโทร.กลับ

โลเวลล์รู้อีกนั่นแหละว่าใครโทร.มาก่อนยกหูฟังด้วยซ้ำ “ขอโทษหมดด้วยที่รบกวน” ตอนนี้อาจารย์เรียกผมว่าหมอคำเดียวแล้ว อย่างกับว่าเราเป็นเพื่อนสนิทกันนั่นแหละ “แต่บังเอิญผมมีคำถามสั้นๆ อยากจะถามสักหน่อย”

ผมแตะเมาส์อีกครั้ง เลื่อนลูกศรไปแตะไฮเปอร์ลิงค์และกดคลิก ตัวเว็บเบราว์เซอร์เริ่มปรากฏเป็นรูปเป็นร่าง

“ว่ามา ผมกำลังฟังอยู่” ผมกล่าว

เว็บเบราว์เซอร์ใช้เวลาช้านกว่าคราวที่แล้ว แต่ไม่มีข้อความว่าผิดพลาดอีก

“คุณเคยได้ยินชื่อซาร่าห์ กู๊ดฮาร์ท บ้างไหม”

ผมแทบทำโทรศัพท์หลุดจากมือ

“หมอ”

ผมถือหูโทรศัพท์ไว้ห่างๆ จ้องมองมันราวกับว่าเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก พยายามรวบรวมสติทีละน้อย เมื่อมั่นใจว่าเสียงตัวเองเป็นปกติ จึงแนบโทรศัพท์ไว้กับหูอีกครั้ง “ถามทำไม”

จอคอมพิวเตอร์เริ่มปรากฏภาพบางอย่าง ผมพยายามเขม่นมอง เห็นกล้องจับภาพจากที่สูง หรือจะเรียกว่ากล้องสังเกตการณ์นั่นก็ได้ เราสามารถพบกล้องเหล่านี้ได้ตามเว็บต่างๆ บางครั้งผมเองก็ใช้กล้องจราจรเพื่อตรวจสอบภาพรถติดบนสะพานวอชิงตันในตอนเช้า

“เรื่องมันยาวนะ” โลเวลล์ตอบ

ผมต้องขอล่วงเรื่องไว้ก่อน “ถ้าฉัน เดี่ยวผมโทร.กลับนะครับ”

ผมวางหูโทรศัพท์ ซาร่าห์ กู๊ดฮาร์ท เป็นชื่อที่มีความหมายสำหรับผม มีความหมายมากเสียด้วย

ให้ตายสิ นี่มันเกิดอะไรขึ้น

หลังจากเบราร์เซอร์เสร็จสิ้นกระบวนการโหลด บนหน้าจอก็ปรากฏจากถนน เป็นสีชาวดำ ส่วนพื้นที่อื่นๆ ว่างเปล่า ปราศจากป้ายโฆษณาทางอินเทอร์เน็ต หรือตัวหนังสือที่บอกว่าภาพนี้ถ่ายจากที่ใด ผมทราบดีว่าคุณสามารถจัดฉากให้รับภาพเพียงบางส่วน ภาพที่ขึ้นอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ในขณะนี้ก็เป็นแบบนั้น

ผมดูนาฬิกาที่คอมพิวเตอร์

๑๘.๑๒.๑๘ นาฬิกา

กล้องถ่ายลงไปยังหัวถนนที่ค่อนข้างจางแสงสายหนึ่ง จากที่ตั้งซึ่งสูงจากพื้นดินราวๆ ลิบห้าฟุต ผมไม่ทราบว่าหัวถนนนี่คือที่ไหน และอยู่ในเมืองอะไร แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นเมืองใหญ่ ผู้คนส่วนมากเดินจากขวาไปซ้าย ต่างก็ก้มศีรษะไหลลุ่ม และหิ้วกระเป๋าเอกสารท่าทางหมดแรง คงจะทำงานเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน และอาจจะกำลังเดินไปขึ้นรถไฟหรือรถประจำทาง ผมเห็นขอบถนนอยู่ทางขวาสุด ผู้คนเดินกันมาเป็นระลอก อาจจะสอดคล้องกับการเปลี่ยนสัญญาณจราจร

ผมขมวดคิ้ว ไม่รู้ว่าคนส่งภาพนี้มาให้ดูทำไม

นาฬิกาเคลื่อนตัวไปที่ ๑๘.๑๔.๒๑ นาฬิกา เหลือเวลาอีกไม่ถึงหนึ่งนาที ผมจ้องไปที่จอตาแทบไม่กะพริบ รอเวลานับถอยหลังราวกับนี่เป็นวันขึ้นปีใหม่ ซึ่งพอผมเริ่มเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ ลิบ เก้า แปด...

คลื่นมนุษย์อีกระลอกหนึ่งเคลื่อนตัวจากขวาไปซ้าย ผมละสายตาจากนาฬิกา สี่ สาม สอง ผมกลั่นหายใจรอ เมื่อเหลือบมองนาฬิกาอีกครั้ง ก็เห็นเวลา

๑๘.๑๕.๐๒ นาฬิกา

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่จะว่าไป ผมคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นเล่า

คลื่นมนุษย์หายไปอีกระลอกหนึ่งแล้ว บนจอแลดูว่างเปล่าไร้ผู้คนอยู่ชั่วอึดใจหนึ่ง ผมเอนหลังพิงพนัก สูดลมหายใจเข้าปอด นึกอยู่แล้วว่าต้องมีคนเล่นตลกกับผม ตลกบ้าๆ ไม่เข้าท่าเลย แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

ทันใดนั้นร่างร่างหนึ่งก็เดินออกมาจากใต้กล้อง ราวกับว่าแอบซ่อนอยู่ตรงนั้นมาโดยตลอด

ผมโน้มตัวไปข้างหน้า

ถึงจะเห็นแค่ด้านหลัง แต่ผมก็ดูออกว่าเป็นร่างของผู้หญิง ไร้ผมสั้น แต่เป็นผู้หญิงแน่นอน จากมุมที่ผมมอง ยังเห็นหน้าใครไม่ชัดเลยสักคน ครั้งนี้ก็เหมือนกัน จนกระทั่ง

ผู้หญิงคนนั้นหยุดเดิน ผมเพ่งมองที่ยอดศีรษะของเธอ ราวกับจะส่งพลังจิตไปให้เธอเงยหน้าขึ้นมา เธอเดินไปอีกก้าวหนึ่ง ตอนนั้นมาอยู่กลางจอแล้ว

มีคนเดินผ่านไปคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นยืนนิ่ง จากนั้นก็หันกลับมาและค่อยๆ
เงยหน้าขึ้นจนกระทั่งเธอมองตรงมาที่กล้อง

หัวใจผมหยุดเต้นในช่วงขณะนั้น

ผมกำหัดอุดปากไม่ให้ส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมา ผมหายใจไม่ออก คิดอะไร
ไม่ออก น้ำตาลล่อนหน่วย ผมปล่อยให้ น้ำตาลค่อยๆ ไหลรินลงมาตามแก้ม โดย
ไม่สังเกตเห็น

เราต่างจ้องมองซึ่งกันและกัน

ผู้คนอีกกลุ่มใหญ่เดินผ่านจอบ้างก็เดินชนเธอ แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่
ขยับเขยื้อน เธอได้แต่จ้องมองที่กล้องตัวนี้ และยกมือขึ้นราวกับจะยื่นมาทางผม
หัวผมหมุนตัวราวกับว่าสายใยที่ยึดเหนี่ยวตัวผมไว้กับความเป็นจริงขาดผิง

ผมถูกปล่อยให้ล่องลอยเคັงคว้าง

เธอชูมือไว้เช่นนั้น ผมยกมือของตัวเองขึ้นมาอย่างยากลำบาก นิ้วแต่ละจอบ
อู่ๆ พยายามจะพบกับเธอตรงครึ่งทาง น้ำตาลผมไหลลงมาอีก ผมลูปไล้เบหน้า
ของผู้หญิงคนนี้อย่างทะนุถนอม รู้สึกหัวใจทั้งร้าวรานและเบิกบานในเวลาเดียวกัน

“เอลิซาเบธ” ผมกระซิบ

เธออยู่ในจอบอีกอึดใจเดียว จากนั้นก็พูดอะไรบางอย่างกับกล้อง ผมไม่ได้ยิน
แต่พอจะอ่านปากเธอได้ ภรรยาผู้เสียชีวิตไปแล้วของผมทำปากเหมือนจะพูดว่า

“ฉันขอโทษ”

แล้วเธอก็เดินจากไป